

КАТОЛИЧЕСКИ ВЕСТНИК

ИСТИНА - VERITAS

Издание
на Католическата
епископска
конференция в България

Ego sum via, et veritas, et vita. Jn 14,6

Брой 11 (1504)

София, ноември 2015 г.

Цена 0.50 лв.

Заключителен документ на синода

**Без промяна
на доктрината,
но с отвореност
към предизвикателствата**

Без промяна на доктрината, оценяване на семейството и на учението на Евангелието, но също така и стъпка към по-добро разбиране на разведените и повторно склучилите брак - това са основните идеи на заключителния документ, одобрен от Синода на епископите на 24 октомври вечерта. По-специално два са параграфите за отношението към разведените и живеещите във втори брак, а също и за въз-

На стр. 5

Международна конференция „Съвременният хуманизъм в светлината на Втория ватикански събор“

На 24 и 25 октомври във Велико Търново се проведе международна научна конференция на тема „Съвременният хуманизъм в светлината на Втория ватикански събор“. Организатори на конференцията бяха католическата Никополска епархия и католическа енория „Блажена Дева Мария на Броеницата“ - Велико Търново. Конференцията се проведе под патронажа на Българската академия на науките по случай обявяването от Негово светейшество папа Франциск на Извънредна свята година на Божието милосърдие и 50-годишнината от закриването на Втория ватикански събор (1962-1965).

Конференцията, проведена се във възрожденското читалище „Надежда 1869“, бе открита от главния организатор на

събитието отец Стражил Каваленов - енорийски свещеник във Велико Търново и Габрово. В словото си отец Каваленов подчертава, че „запознаването с историята на събора, с неговите документи и с фигурантите на събора беше една от основните насоки в пастирската работа в енориите в последните години. За всички нас днес е важно - 50 години след това събитие - да размисляваме над неговите резултати, които дават нов, решителен устрем в живота на Църквата, да си дадем сметка, че плодовете на неговите насоки дават своя отпечатък, формират нашата действителност на християни, включително на нас, вярващите от Никополска епархия“.

Поздравленията, които де-

На стр. 9

Български орден за кардинал Каповила

По предложение на българския посланик при Светия престол проф. Кирил Топалов с президентски указ №176 от 24 септември 2015 г. българската държава награждава кардинал Лорис Франческо Каповила - секретар на папа Йоан XXIII, с орден „Мадарски конник“ първа степен за особено големите му заслуги за развитието на отношенията между Република България и Светия престол.

Високото отличие за кардинал Каповила се присъжда в навечерието на неговата 100-годишнина, която се навършва на 14 октомври. Той е бил дългогодишен секретар на папа Йоан XXIII и е приемник на неговата архиепископска титла от Месемврия - старото име на българския град Несебър.

Кардинал Каповила е най-възрастният член в Кардиналската колегия. Поради нап-

Послание на папа Франциск за XXXI световна младежка среща в Краков

**„Блажени милосърдните,
защото те ще бъдат
помилвани“ (Мт. 5, 7)**

**Съкли младежи,
Достигнахме до последният
етап от нашия поклоннически път към Краков, място, където ще честваме
XXXI световна младежка среща
през юли следващата година. Наш водач по този дълъг и труден път са
словата на Исус от проповедта на планината. Започнахме това пътуване през
2014 г., когато заедно размишлявахме върху първото
блаженство: „Блажени бедните духом, защото тяхно е
царството небесно“ (Мт. 5, 3). Темата през 2015 г. беше
„Блажени чистите по сърце,
защото те ще видят Бога“ (Мт. 5, 8). Нека през следващата година бъдем възхновени от словата: „Блажени
милосърдните, защото те ще бъдат помилвани.“**

1. Юбилей на милосърдието

Тази тема за световната среща в Краков през 2016 г. е част от Светата година на милосърдието, което превръща този ден в младежки юбилей по целия свят. Не за първи път световното събиране на младежта съвпада с юбилейна година. Такъв беше случаите по време на Светата година на изкуплението (1983/1984), ко-

гато свети Йоан-Павел II за пръв път призовава младежите от целия свят да се съберат на Връбница. Сетне, по време на Великия юбилей през 2000 г., повече от два милиона младежи от 165 държави се събраха в Рим за XV младежка среща. Уверен съм, че както и в предишните случаи младежката среща в Краков ще бъде една от връхните точки на тази Света година!

Може би някои от вас си задават въпроса какво означава юбилейна година, чествана от Църквата? Текстът от Левит 25 ни помага да разберем какво е значението на „юбилейната“ година за народа на Израил. На всеки петдесет години те чуват звука на тръба (jobel), която ги призовава (jobil) да честват светата година като време на помирение (jobel) между всички. През тази година те трябва да обновят добрите си отношения с Бог, със своите близки и с творението, изцяло в дух на безкористност. Наред с другите неща през тази година се настъпва опрощаването на дългове, оказването на подкрепа на изпадналите в бедност, подобряване на връзки

На стр. 2

Енорията в Ново Делчево на гости в Яница

Мнозина от нас са посещавали Гърция и дори неведнъж. Обикновено се предпочитат островите - заради морето, или пък градовете в континенталната част на морския бряг. Земите в непосредствена близост до родината ни са известни като неособено интересни.

Но това съвсем не е така. И за да го осъзнам, най-добре е да ги посетим. В началото на октомври голяма група от енорията в Ново Делчево, ръководена от енорийски свещеник отец Петко Вълов, посети Яница - неголям гръцки град, в който също има източни ка-

толици. В черквата им „Свети Петър и Павел“ отец Петко отслужи неделната литургия заедно със събрата си, познат му още от следването в Италия - отец Евтихий Русос. Много от гръцките енории присъстваха на литургията и с интерес слушаха българския църковнославянски. Ние, българи

На стр. 8

Негово светейшество патриарх Неофит прие апостолическия нунций в България монс. Анселмо Гуидо Пекорари

На 6 октомври Негово светейшество българският патриарх Неофит прие в патриаршеския си дом апостолическия нунций в България монс. Анселмо Гуидо Пекорари. В срещата взеха участие от страна на гостите отец Ян Малчек, секретар на апостолическата нунциатура в София, и отец Петко Вълов; от страна на докладните преосвещеният Браницки епископ Григорий - викарий на Софийския митрополит, архим. Герасим - главен секретар при Светия синод, Теодор Атанасов - началник кабинет при патриарха, и Александра Карамихалева - началник отдел „Връзки с обществеността“ при Светия синод.

Монс. Анселмо Гуидо Пекорари, който насърко се завърна от Рим, предаде на светейшия патриарх Неофит братски сърдечни поздрави от папа Франциск, който е набелязал няколко възможни сфери на сътрудничество между БПЦ и Ватикан: отстояването на традиционните християнски ценности в обществото, грижата за най-уязвимите членове на обществото и за опазването на природата, като е изразил готовност да приеме като валидна и за католическата свят определената от Православните църкви дата за отбележаване на Възкресение Христово. Гостът предаде от папа Франциск в знак на уважение към патриарх Неофит почетен знак.

В хода на разговора двете страни обсъдиха и наболелия въпрос за бежанците, като споделиха своята загриженост за тях и тревогата

та си, че не е по силите на Църквата да помогне на всички и да се справи с този проблем.

„Хиляди са пристигащите в Италия - сподели монс. Анселмо Гуидо Пекорари - и материалилната помощ, която може да окаже Църквата, е по-скоро символична.“ Гостът подчертава, че трябва да се отличават реалните бежанци, бягщи от ужасите на войната, от икономическите емигранти и помощта и грижата да се ограничи само върху бежанците. Той сподели позицията на папа Франциск, че бежанците са длъжни както местните жители да спазват всички закони и обществения ред в страните, в които пристигат, без да се ползват от привилегии, защото правилата важат за всички.

Двете страни се запознаха взаимно с някои предстоящи събития като братското посещение на Вселенския патриарх Вартоломей в България, посещението у нас на министъра на външните работи на Италия, планираното за следващата година посещение в страната ни на държавния секретар на Ватикан кардинал Пиетро Паролин и др. И констатираха важната роля в междуцърковните отношения на ежегодното участие на духовенство от БПЦ в честването на светите Кирил и Методий в Рим, предоставения за нуждите на БПЦ храм в Рим, взаимното уважение и общите морални ценности, които изповядват и отстояват.

Отдел „Връзки с обществеността“
при Светия синод

Български орден за кардинал Каповила

От стр. 1

редналата си възраст не може да участва в синода на епископите във Ватикан, но от резиденцията си в Сото ил Монте, провинция Бергамо, той духовно и молитвено придружава работата на синодалните отци. „Не се чувствам далеч от Рим, от тялото на Църквата и от човечеството - споделя кардиналът в интервю за агенция СИР в навечерието на 100-годишния си рожден ден. - Вярвам, че съществува само един Бог, само един закон - който е любовта, и само една цел - която е да отدادеш живота си в помощ на своите братя и сестри.“

„Изпълнен съм с мисли за мир и надежда в братята и сестрите по целия свят. Независимо от преценката на хората обществото върви напред, а заедно с него и Църквата. От дистанцията на един век мога да кажа, че Църквата, която ме е кръстила, и днес е същата, но с една голяма разлика: отвори очите и разшири сърцето на хората, давайки знания за милосърдие, любов, толерантност и уважение и отдавай братство.“

На 26 октомври т. г. в Сото ил Монте наша делегация, водена от българския посланик към Светия престол проф. Кирил Топалов и епископ Христо Пройков, връчи лично на кардинал Каповила ордена „Мадарски конник“ първа степен.

Президент на републиката

Указ №176 за награждаване на кардинал Лорис Франческо Каповила - секретар на папа Йоан XXIII, с орден „Мадарски конник“ първа степен

Указ №176

На основание чл. 98, т. 8 от Конституцията на Република България

ПОСТАНОВЯВАМ:

Награждавам кардинал Лорис Франческо Каповила - секретар на папа Йоан XXIII, с орден „Мадарски конник“ първа степен за особено големите му заслуги за развитието на отношенията между Република България и Светия престол.

Издаден в София на 24 септември 2015 г.

Президент на републиката: Росен Плевнелиев
Министър на външните работи: Даниел Митов
Подпечатан с държавния печат.
Министър на правосъдието: Христо Иванов

Обн. ДВ, бр. 79 от 13 октомври 2015 г.

Фестивал на религиите: 8 ноември 2015 г.

Зала „Света София“ на Народното събрание
(1-ви етаж на бившия Партиен дом)

Официално откриване: 14.30 ч.

Концерт: 16.00 - 18.00 ч.

Отворени врати на храмовете: 18.00 - 21.00 ч.
В Синагогата - вечерната молитва е в навечерието на празника Сукот от 18.58 ч.

В Евангелската черква службата започва в 18.00 ч.

Животът продължава

В нашата черква „Св. Кирил и Методий“ в Ямбол настанаха някои промени. След раздялата с отец Антон нашият църковен живот с нищо не се промени. По волята на монс. Пройков в нашата черква идвала да служат свещеници от Казанлък, Стара Загора, дори от Плевен. Напротив, той се обогати от общуването с тези много, много добри духовници.

В един момент разбрахме, че и с тях ще се разделим. Това обстоятелство много ни разтревожи.

На следващата неделя отидохме на черква. Огледахме се един друг, казахме си броеницата и разбрахме какво значи храм без свещеник. Това бе най-тъжната неделя, но си тръгнахме с вяра и надежда.

На следващата неделя дойде отец Йоан от София, непознат за нас. Той отслужи няколко литургии. Това бе нашето запознаване, останахме с много добри впечатления.

На 11 октомври 2015 г. бяхме подгответи, че екзархът на Католическата апостолическа екзархия ще представи новия свещеник на вярващите в Ямбол и с. Правдино.

Този ден присъствахме на великолепна литургия, водена от епископ Христо Пройков. Винаги когато той е сред нас, неделните служби се превръщат в особени празници. След литургията екзархът представи отец Йоан за наш свещеник. С кратко благодарствено слово той благодари за неговата служба досега и му пожела попътврона работа.

От името на всички пишещи тези редове отправи нашата най-сърдечна благодарност към монс. Пройков за добрите дела, които стори за нашите черкви.

А на отец Йоан казах наше то: „Добре дошли! Ние сме с вас!“ Което означава, че с взаимни усилия ще работим за развитие на нашата религиозна общност.

Димитър ДАНАКОВ

„Блажени милосърдните, защото те ще бъдат помилвани“ (Мт. 5, 7)

От стр. 1

те между хората и освобождането на роби.

Исус Христос дойде, за да възвести вечното време на Божията благодат. Той донесе блага вест за бедните, свободата за затворници, проглеждане за слепите и свобода на потиснатите. Пълният смисъл на юбилея се осъществява в Исус и по-конкретно в Неговата пасхална тайна. Когато Църквата провъзгласи юбилейна година в името на Христос, ние сме приканени да изживеем чудото на благодатта. Църквата трябва да предложи изобилини знаци за Божието присъствие и близост и да пробуди в сърцата на хората способността да се вгледат в най-важните неща. По-конкретно тази Света година на милосърдието е „време за Църквата да преоткрие мисията, която й е била поверена от Господ на Великден - да бъде знак и инструмент на Божията милост“ (проповед в навечерието на неделата на Божието милосърдие, 11 април 2015 г.).

2. Милосърдни като Отца

Мотото на тази извънредна юбилейна година е „Милосърдни като Отца“. Това се вписва и в темата на следващата Световна младежка среща, затова нека се опитаме да раз

берем по-добре смисъла на Божествената милост.

Старият завет използва различни думи, с които описва милостта. Най-красноречивите сред тях са hesed и rahamim. Първата, отнесена към Бог, изразява неизменната Божия вярност към Завета с Неговия народ, който Той обича и на когото винаги прощава. Втората, rahamim, буквално означава „вътрешности“ и може да се преведе като „сърдечна милост“. Това ни напомня за майчината утроба и ни помага да разберем, че Божията любов към Неговия народ е като тази на майката към нейното дете. Ето как описва тази любов пророк Исаия: „Ще забрави ли жена кърмачето си, не ще похвали ли сина на утробата си? Но ако би и забравила тя, Аз нямам да те забравя“ (Ис. 49, 15). Този вид любов предполага откриването на място в себе си за другите, тя ни кара да съчувствуем, да страдаме и да се радваме с нашите близки.

Библейската концепция за милостта включва също така и материалното присъствие на любовта, която е вярна, свободна и способна да прощава. Следващият цитат от Осия е красив образ на тази Божия любов, която пророкът сравнява с любовта на бащата към неговото дете: „Аз го обичах и от Египет извиках Сина Си. Виках ги, а те отбягаха от лицето им... Аз Сам ухих Ефрема да ходи, носих го на ръцете Си, а те не създаваха, че ги лекувам. Влечах ги с човешки

връзки, с връзки на любов. Аз бях за тях като такъв, който сваля хомота от челюстите им, и кротко им храна подлагах“ (Ос. 11, 1-4). Въпреки погрешното поведение на детето, кое заслужава наказание, бащината любов остава вярна. Той винаги прощава на разкалялите се деца. Виждаме как опрощението винаги е част от милостта. Това не е „абстрактна идея, а конкретна реалност, с която Той разкрива своята любов, подобна на бащината или майчината любов, която изниква от дълбините на любовта за тяхното дете... Тя изниква естествено от дълбините, пълна с нежност и съчувствие, снизиходение и милост“ (MisericordiaeVultus, 6).

Новият завет говори за Божествената милост (eleos) като синтез на делото, което

На стр. 3

ИСТИНА - VERITAS

продължител

на в. „Истина“ (1924 - 1949 г.)

Директор
свещеник Благовест
Вангелов

Адрес на редакцията:
1606 София,
ул. „Люлин planina“ № 7
Тел. (02)41-77-739,
E-mail: istina-v@techno-link.com
Печатар Марио Георгиев
ISSN 0861-6450

САЩ. Тайните служби са изнесли любопитни инциденти, свързани с посещението на папа Франциск в САЩ. 39-годишн мъж с лек автомобил, натоварен с боеприпаси, е преодолял всички контролни пунктове, за да стигне близо до папата при слизането му от самолета. На последния контролен пункт искал да изпревари колона автомобили, но бил забелязан от полиците и арестуван. При проверка и разпит полиците установили, че в колата има дребни боеприпаси, без оръжие. Той притежавал всички необходими пропуски, за да навлезе в района на летището на Ню Йорк. При проверката на личните му документи полиците открили и плик с марихуана, както и разрешение да посети католическата катедрала като придружител на трудно подвижна жена, която да бъде близо до папата. Той искал да поздрави Светия отец и да го помоли „да промени света“. Докато траешла процедурата, папата напуснал летището. Другият инцидент е от посещението на Римския епископ във Филаделфия за участие в VIII световна среща на католическите семейства. Неговата резиденция била в католическата семинария, където избухнал малък пожар в асансьора. Докато пристигнат пожарниките, пламъкът бил потушен и не се наложило опразване на семинарията. Пожарът не се отдава на криминално посегателство, а на късо съединение в инсталацията.

+ + + При закриване на Световната среща на католическите семейства папа Франциск е отслужил тържествена литургия на открито пред повече от 1.5 млн. богомолци и посетители. Председателят на Папския съвет за семействата архиепископ Винченцо Паля е съобщил, че IX световна среща ще се състои през 2018 г. в столицата на Ирландия Дъблин. Световната сре-

ща на католическите семейства е учредена от свети папа Йоан-Павел II (1978-2005), тя се провежда през три години. Първата среща е през 1994 г. в Рим, през 1997 г. - в Рио де Жанейро, Бразилия; през 2000 г. - в Рим; през 2003 г. - в Манила, Филипините; през 2006 г. - във Валенсия, Испания; през 2009 г. - в Мексико; през 2012 г. - в Милано, Италия, а тазгодишната - във Филаделфия.

+ + + Деветдневното посещение на папа Франциск в Куба и САЩ се приема като историческо; то е и най-дългото посещение извън Италия през 2.5-годишния му понтификат. В САЩ папата се е срещал с президента Обама; той е първият папа, говорил пред американския конгрес; прави изказване пред Общото събрание на ООН в Ню Йорк. На изпращането на летището във Филаделфия го приветстват хиляди изпращачи начело с вицепрезидентата Джо Байдън, който е участвал със семейството си на срещата като католик.

Чехия. В Бърно се е състоял Национален евхаристичен конгрес 2015. Специален представител на папа Франциск е бил кардинал Пол Йозеф Кордес. Това е най-голямото църковно събитие в Чехия след посещението на папа Бенедикт XVI. От 10-милионното население на страната над 7 милиона са католици.

Босна и Херцеговина. На срещата между епископите от средноевропейските страни в Сараево кардинал Винко Пулич е заявил, че „посещението на папа Франциск през юни 2015 г. не е предизвикало чудо, но са положени добри основи за развитие на обществото и Църквата в страната. След зимните олимпийски игри през 1984 г. страната ни не е преживявала по-голямо събитие от посещението на папа Франциск!“ От петмилионното население на страната над милион и половина са католици.

Швейцария. Епископската конференция на Католическата църква в страната е избрала новия президиум на конференцията за периода 2016-2018 г. За председател е избран епископ Шарл Морерод - епископ на Лозана, Женева и

Фрибург; за зам.-председател - Феликс Гмюр, епископ на Базел; за трети член на президиума - абат Урбан Федерер. От шестмилионното население на страната над три милиона са католици.

Германия. Според статистическите данни за финансово състояние на епархиите в страната за 2014 г. най-богатите са: архиепархията на Мюнхен - с активи над 6 милиарда евро, следват архиепархията на Кьолн - над 5.5 милиарда, и архиепархията на Падерборн - с над 5 милиарда евро. От 82-милионното население на Германия над 26 милиона са католици и са най-голямата организирана религиозна общност в страната.

Франция. Епископът на Лурд и Тарб Никола Бруве е назначил за нов настоятел ректор на светилището „Богородица от Лурд“ отец Андре Кабе. 66-годишният духовник е с титлата викарий и отговаря за свещениците, обслужващи Лурд.

Полша. Параклисът в полския парламент е снабден с реликvia - кръв на свети папа Йоан-Павел II. Тя е получена от краковския кардинал и бивш папски секретар Станислав Дживич. Кардинал Дживич е запазил две големи амули с кръв от тежко болния папа няколко седмици преди смъртта му. В Полша много храмове притежават кръвна реликvia от свети Йоан-Павел II. Тази година Полша чества 37 години от избирането на кардинал Войтила за папа, а миналата папа Франциск го провъзгласи за светец.

Аржентина. В аржентинския град Баролихе е арестуван Естебан Бергольо - син на племенница на папата. 41-годишният Естебан е обвинен в злоупотреба с 25 недвижими имота. От 36-милионното население на страната над 33 милиона са католици.

Ватикан. За пръв път във Ватикан е издаден албум на папския хор от Сикстинската капела с духовна музика от Ренесанса. Заглавието на компактдиска е „Възхвалявайте Бог“. Ръководител на хора е Масимо Паломбела.

+ + + По време на пътуването на папа Франциск от САЩ за Италия в самолета се е оформила своеобразна „летя-

ща пресконференция“, на която журналисти са задавали въпроси, а Светия отец е отговарял. Един от въпросите е бил за ръкополагането на жените за свещеници. Папа Франциск е заявил, че това е изключено в Католическата църква не защото жените не могат да се справят с подобна задача. Този въпрос надълго и нашироко е изяснен от свети папа Йоан-Павел II. В нашата Църква жените са много важни от мъжете, тъй като Църквата по естество е от женски род; жените, особено монахините, правят „чудеса“ в областта на възпитанието, образоването, милосърдието и затова навред са уважавани и обичани. По отношение на разводите папата Франциск е препоръчал решенията за невалидността на брака да се вземат и решават в съкратена и много компетентна форма. По отношение на миграцията той е казал, че е против затварянето на границите, защото рано или късно те ще отпаднат; нужен е диалог за причините на миграцията; трябва да се сложи край на експлоатацията в Африка и други страни; необходими са инвестиции.

+ + + Папата е поканил президентите на двете враждуващи южноамерикански страни Венецуела и Колумбия заедно с него да решат споровете помежду си. Посочил е, че именно той е посредничил за благоприятното разрешение на дългогодишните спорове между САЩ и Куба.

+ + + Във връзка с предстоящата световна младежка среща с папа Франциск от 26 до 31 юли 2016 г. в полския град Краков Светият отец е публикувал послание към младежите, в което определя срещата като един от най-значимите моменти за Светата година на милосърдието. Единственият път за победа над злото е милосърдието, прощаването е инструмент, който всеки човек притежава в ръцете си, за да се установи мир на сърцето; ненавистта, злобата, гневът, насилието трябва да изчезнат, което е предпоставка за щастлив живот.

+ + + Папа Франциск е назначил архиепископ Паоло Роко Гуалтиери за нунций на Сейшелските острови. Той е

нунций на Мадагаскар. От 20-милионното население на Мадагаскар над 8 милиона са католици, а от 90-хиляндото население на Сейшелските острови над 80 хиляди са католици.

+ + + Кардинал Лорис Франческо Каповила навърши 100 години и е най-възрастният член на кардиналската колегия. Каповила е дългогодишен секретар на свети папа Йоан XXIII (1958-1963) и днес живее в Сото ил Монте, провинция Бергамо, Италия. През 2014 г. папа Франциск удостои Каповила с кардиналски сан. По случай 100-годишнината му папата го е поздравил със сърдечни пожелания.

+ + + Във връзка с безпокойствието относно оставката през октомври на кмета на Рим Игнацио Марино, която може да попречи на нормалното провеждане на Светата година, кардинал Рино Физикела - неин организатор - заяви, че град Рим ще бъде напълно готов да посрещне над 30 милиона поклонници и посетители. На 8 декември 2015 г. папа Франциск ще открие извънредната Светена година на милосърдието.

+ + + Мотото на L световен ден на социалните комуникации - неделя, 8 май 2016 г., гласи: „Комуникация и милосърдие - една благодатна среща“. Този световен ден се чества в повечето страни в неделната пред Петдесетница. По този случай папа Франциск ще отправи послание на 24 януари 2016 г., празник на свети Франциск Салски - патрон на журналистите.

+ + + Светият отец е назначил полския ѹезуит Анджей Майевски за нов програмен директор на радио Ватикан. 54-годишният Майевски наследява съгражданина си ѹезуит Анджей Копровски (75), ръководил службата повече от десет години, който се пенсионира. Новият програмен директор е подчинен на генералния директор на радио Ватикан, също ѹезуит, Федерико Ломбарди. Той ще координира работата на над 45 програми на радиото, към които се отнасят не само предавания на отделни езици, а също информационни и музикални секции.

**Рубриката води
Петър КОЧУМОВ**

Брой 11 (1504)
ноември 2015 г.

„Блажени милосърдните, защото те ще бъдат помилвани“ (Мт. 5, 7)

От стр. 2

Исус е дошъл да извърши в името на Отца. Милостта на нашия Господ може да бъде видяна, когато Той се обръща към човешкото нещастие и показва Своето състрадание към тези, които имат нужда от разбиране, изцеление и прошка. Всичко в Исус говори за милостта. И наистина, сам Той е милостта.

В глава 15 от Евангелието на Лука откриваме три притчи за милостта: за изгубената овца, за изгубената драхма и за блудния син. И в трите ние сме поразени от Божията радост, от радостта, която изпитва Бог, когато открива и проща на грешника. Да, Бог се радва да проща! Това е обобщение на цялото Евангелие. „Всеки от нас е тази малка загубена овца, драхма, която е била затрита, синът,

пропиял свободата си в търсene на фалшиви идоли, илюзии за щастие, а след това е загубил всичко. Но Бог не ни забравя; Отец, никога не ни изоставя. Той е търпелив Отец и винаги ни чака! Зачита нашата свобода, но остава винаги верен. И когато се върнем при Него, Той ни приветства като Свои деца в дома Си, защото никога не престава нито за миг да ни очаква с любов. А сърцето му се радва за всяко дете, което се завръща. Той празнува, защото Той е радостта. Бог е радостен, когато един от нас, грешниците, отива при Него и моли за прошка“ (Ангел Господен, 15 септември 2013 г.).

Божията милост е много реална и ние сме призвани да я изпитаме непосредствено. Това ми се случи на мен, когато бях на седемнадесет години. Един ден, когато се канех да

излизам с приятели, реших първо да се спра в черквата. Срещнах там свещеник, който ми възхваща голямо доверие, и аз почувствах желание да открия сърцето си в изпoved. Тази среща промени живота ми! Открих, че когато открием сърцата си със смиренение и яснота, можем да съзерцаваме Божията милост по напълно конкретен начин. Почекаха, че в лицето на този свещеник Бог ме е очаквал още преди да съм пристъпил да вляза в тази черква. Продължаваме да търсим Бог, но Бог е там преди нас, Той винаги ни търси и първи ни открива. Може би някой от вас изпитва тежест в сърцето. Мислите: сторих това, сторих онова. Не се страхуйте! Бог ви очаква! Бог е Отец и Той винаги ни очаква! Толкова прекрасно е да почувствува милощивата прегръдка на Отца в тайнст-

вото на покаянието, да открием, че изповедалнята е място за милост и да се оставим да бъдем докоснати от милостивата любов на Господ, който винаги ни проща.

Вие, скъпо младо момче, скъпо младо момиче, дали не сте почувствали някога взора на вечната любов върху вас, взор, който гледа отвъд вашия грехове, ограничения и недостатъци, който продължава да има вяра във вас и да гледа на вашия живот с любов! Свети Павел казва, че „Бог доказва любовта Си към нас с това, че Христос умря за нас още когато бяхме грешни“ (Рим. 5, 8). Разбираме ли силата на тези думи?

Знам колко много означава за всички вас кръстът на Световната младежка среща. Той беше дарен от свети Йоан-Павел II и ви съпровожда във всички световни срещи от

1984 г. В живота на толкова много млади хора, срещнали този прост кръст, са настъпили реални промени и обръщения! Може би си задавате въпроса - какъв е произходит на тази извънредна сила на кръста? Ето и отговора: кръстът е най-красноречивият знак на Божията милост! Той казва, че мярата на Божията любов към човечеството е да обича без мяра! Чрез кръста ние можем да се докоснем до Божията милост и да бъдем докоснати от тази милост! Тук ще припомня историята за двамата разбойници, разпънати до Исус. Единият от тях високо-мерно отказва да признае, че е грешник. Хули Господа. Но другият признава грешките си и се обръща към Господ: „Спомни си за мене, Господи, кога дойдеш в царството Си!“

На стр. 4

13 ноември - блажени
Евгений, Камен, Павел
и Йосафат

Мъченичеството

Мъченичеството (на гръцки *martyria*, от *martyr* - свидетел), тоест засвидетелстването на личната вяра в Бог с цената на живота си, е характерно за монотеистичните религии, изключващи прекланянето пред други богове, за разлика от езничите, за които това е нормална практика, въпрос на различни имена, които народите дават на обожествени природни сили или идеализираните човешки способности. В християнството тази форма на крайно свидетелство се ражда с първите гонения срещу вярата. Гробът на мъчениците в римските базилики с прилежащия олтар е наречен *Confessio* или от латински „изповед“, защото там е станало изповядването на вярата чрез кръвта, пролята в нейно свидетелство.

До 250 г. преследванията избухват разпокъсано в една или друга провинция. Причините могат да бъдат лични - завист или отмъщение към съседи и неприятели, или икономически - некупуването на мясо от езическите жертвоприношения, или често заради страх или омраза от нехристияните, които виждали християните като различни от тях, като непочитачи традиционните богове и ценности, противници на традиционния начин и стил на живот, издигащи в култ не на последно място удоволствията, младостта и щастиято. Християните са смятани от враговете си за причина за кризата и упадъка в империята. След 250 г. преследванията стават повсеместни и са водени на религиозно и политическо ниво. Кризата в империята е видяна като божие наказание и християните стават лесна мишена. Император Деций налага публични молитви към боговете. При император Валерий (умрял през 260 г.) да си християнин вече е престъпление, атакуват се преди всичко клирът и структурите на Църквата. При Диоклециан преследването става особено жестоко, през 303 г. храмовете трябва да бъдат затворени, събрали - забранени, а свещениките книги - предадени на властите. Християните са приемани като членове на подозрителни групи, обвинявани са в криминални прояви и всяване на безредие, а преди всичко, забележете, в атеизъм.

Колко са били мъчениците? Пресилено е да се мисли за стотици хиляди мъченици. Със сигурност - т.e. с име и презиме - се знае за около 10 000. Не трябва да изключваме и хилядите безименни мъченици, но все пак да не прекаляваме.

Мъченичеството до 311 г. е видяно и живяно като идеална форма на вярност към Гос-

под докрай. Мъчениците допринасят силно за нарастването на Църквата. Смелият им пример вдъхновява дори езически свят. Тертулиан в своята апологетика пише: „Ставаме по-многообразни във всеки път, когато биваме от вас убити, кръвта на християните е като семе.“

Нека кажем няколко думи за феномена на мъченичеството. Духовността на мъченичеството има корени още в Стария завет. Спомнете си за тримата младежи, хвърлени в пещта вавилонска, или за смъртта на седемте братя Макавейски. Но с Христос мъченичеството получава една по-специфична насока. Мъченичеството става перфектният начин да бъдеш християнин. Става идеалният начин за подражаване на Христос, който е първият мъченик за вярата.

Мъченичеството приобщава с Христос, прави връзката с Него истинска. Присъствието на Христос в мъченика, уподобяващ се с Него, е най-голямото харизматично преживяване на Църквата от първите векове. Желанието за мъченичество е огромно, а пролятата кръв е кръщение. Ето какво пише свети Игнатий Антиохийски в своето писмо до римляните: „Известявам на всички църкви, че аз умирам доброволно за Христос, ако вие mi го позволите. Моля ви да не проявявате към мен несъвременна благосклонност. Оставете ме за храна на зверовете, чрез което ще имам възможността да достигна Бог.“ Подразбира се, че светецът, умрял за Христос в 117 г., има приятели сред римските християни, които разполагат с известни връзки, чрез които можели да изействат помилването му. Стига се дори до морален проблем. Противниците на християните обвиняват мъчениците в мазохизъм. Разглежда се проблемът дали е позволено самообвиняването, самопредаването на властите. Църквата отговаря, че не трябва да се поставя Бог на изпитание, човек не може да бъде сигурен, че ще има благодатта на постоянството сред изтезанията или изправен директно пред смъртта. Свети Киприян Картахенски в своето произведение „De Mortalitate“ (252 г.) пише: „Бог не търси нашата кръв, но нашата вяра.“ За Киприян избягването (при възможност) от мъченическа смърт е легитимна възможност за разлика от Тертулиан, който забранява бягството другаде по време на преследвания. Ще се появи проблем и с това дали да бъдат допуснати до изповед и върнати в лоното на Църквата тъй наречените *larsi*, отказали се от вярата поради страх от преследване и смърт, решено въпреки опозицията в тяхна полза.

Отец Петко ВЪЛЛОВ
Откъс от лекция по история на Църквата, изнесена в социален център „Усьрдие“

Храмов празник на енорията във Велико Търново

На 3 октомври във Велико Търново бе отбелаян храмовият празник на енорийската черква „Блажена Дева Мария на броеницата“. Тържествената литургия от 11 ч. бе отслужена в двора на храма под топлите октомврийски лъчи на слънцето и благосклонния поглед на Божията майка от небето. Месата бе предстоятелствана от епископа на Никополската епархия Петко Христов, с когото съслужиха енористът отец Страхил Каваленов и свещениците Ремо Гамбакорта, Валтер Гора, Патрик Виал, Пламен Гечев, Йосиф Йонков, Михал Шлахцяк, Петър Немец, Ярослав Фогл и Петър Цвъркал от източната езархия и отец Руджеро от Италия. Проповед пред вярващите поднесе отец Михал Шлахцяк от източнокатолическата енория в Бургас. Свещеникът започна

своята проповед с думи за иконата на Дева Мария Ченстоховска от епархийното Богородично светилище в Малко Търново, която гостува на енорията и беше поставена пред олтара. Проповедникът цитира думи на свети папа Йоан-Павел II, казани при идването му в България: „Нека Господ ви приджува и помага в изпълнението на този благодатен обет за воденето на християнски начин на живот и чрез застъпничеството на Неговата всесвята майка, почитана като Покровителка на единството между християните в светилището на Света Богородица в Малко Търново, да ви обсипе щедро със своите благословения.“ По-нататък отец Михал се спря на въпросите: какво да направим, за да заличаме по-силно светата броеница; тайната на Въплъщението и Цър-

ката като Майка; изображения на светата майка Дева Мария; как Свети Дух чрез Иисус Христос се докосва до всеки човек; единството между хората - единство на духа, на морала, единство като братя и сестри, които искрено вярват, че Бог ще ни спаси; изкореняване на омразата между хората, как да прощаваме и да приемаме прошката.

В края на литургията енорийският свещеник отец Страхил измоли специална молитва към Света Дева Мария на броеницата. Епископ Петко поднесе сърдечен поздрав и благопожелания към вярващите от енория „Блажена Дева Мария на броеницата“ за празника. Иконата на Дева Мария Ченстоховска от епархийното Богородично светилище в Малко Търново остана в енорията във Велико Търново до края на октомври - месеца, посветен на броеницата.

Росица ЗЛАТЕВА

„Блажени милосърдните, защото те ще бъдат помилвани“ (Мт. 5, 7)

От стр. 3

Исус го поглежда с безкрайна милост и му казва: „Днес ще бъдеш с Мене в рая“ (Пк. 23, 42-43). С кой от двамата бихме искали да се идентифираме? С високомерния, който отказва да признае собствените си грешки? Или с другия, който разбира, че се нуждае от Божията милост и Го моли за нея с цялото си сърце? В Господ, отдал живота си за нас на кръста, ние винаги ще откриваме тази безусловна любов, която вижда нашия живот като нещо добро и винаги ни дава възможността да започнем отначало.

3. Изумителната радост да бъдем оръдия на Божията милост

Божието слово ни учи, че „по-блажено е да се дава, нещели да се взема“ (Деян. 20, 35). Ето защо летото блаженство възвестява, че милосърдните са блажени. Знаем, че Господ ни е възлюбил пръв.

Мисля за примера на блаженния Пиер Джорджо Фрасати. Той казва: „Исус ме посещава всяка сутрин в Светото причастие, а аз му връщам визитата по най-обикновения възможен начин, като посещавам бедните.“ Пиер Джорджо е бил млад мъж, който е разбирал значението на това да имаш милостиво сърце, открыто за най-нуждаещите се. Той им дава нещо много повече от материални блага. Отдава себе си, като им посвещава свое време, своите думи и способността си да слуша. Служи на бедните тихо и ненатрапчиво. Прави в действителност това, което е казано в Евангелието: „А ти кога правиш милостиня, нека лявата ти ръка не знае какво прави дясната, та милостинята ти да бъде скришом.“ Представете си как в деня преди смъртта си, когато е тежко болен, той дава указания как да бъде помогнат.

На стр. 8

Храмов празник в Трънчовица

На 26 септември т.г. енория „Свети Архангел Михаил“ в село Трънчовица отбеляза по добаващ начин своя храмов празник. Чerkвата, построена през 1874 г. от енорийски свещеник пасионист Евгени Валенте (1866-1889), италианец по рождение, навърши 141 години. Тя е поредната черква, която се строи през годините на мрачното турско робство след някогашните дървени и паянови черквици и параклиси, появили се в това село, чито жители приемат християнството от католическото вероизповедание в началото на XVII век. Първи свещеник в селото е Петър Буди (1622-1640), построил малка дървена черквичка, за да приюти християните от тогавашните овчарски саи и къшли. Малък параклис е построил и свещеник Павел Драганов, родом от Трънчовица, служил в селото от 1650 до 1659 г.

Отен Евгени Валенте е роден на 21 януари 1816 г. в гр. Фрате, Италия. Ръкоположен е за свещеник през 1846 г. от ордена на пасионистите. В Трънчовица е от 1866 г. до смъртта си - 30 декември 1889 г. Погребан е в черквата, която е построил, вдясно след входната врата. Днес на стена има скромна мраморна паметна плоча, която напомня за него. Неговата богата биография е малко позната на християните у нас. В Трънчовица той идва вече 50-годишен, с диплома на медик и ревностен привърженик на просветно-образователното дело. На вярващите от Трънчовица и от околните села помага за тяхното както духовно, така и физическо здраве, а на местния учител Калонкин оказва методична и материална подкрепа.

Черквата, макар да е строен-

на през годините на турското робство, е масивна. Изградена е от камък и тухли, с двускатен покрив. И днес нейните размери - като фасада и интериор - внушават емоционален респект. Тя е богато украсена с орнаменти и иконопис както по стените, така и по сводестия таван. Две години по-късно (1876) северно от храма, на по-висока кота, е построена висока каменна камбанария с монтирани три мощни камбани.

Празникът в този ден започна с тържествен камбанен звън, а литургията отслужи от 11 ч. епископът на Никополската епархия Петко Христов. С него съслужиха почти всички свещеници от енорийте на епархиията. Отец Валтер Гора от катедралата в Русе, настоятел на пасионистите у нас, се обърна към присъстващите с прочувствена проповед. Най-възрастният свещеник от епархиията - отец Асен, роден през 1925 г., по здравословни причини не присъства на празника в Трънчовица.

Енорийският отец Стефан Калапиш, който бе подготвил всичко като организация, разгласа, покани към всички енории, украса на храма и озвучаване, бе и доволен, и напрегнат. Около него бяха няколко помощници и много деца минастранти, облечени в подходящи бели одежди,

Заедно с молитвите и пропо-

ведите силно присъствие имаха и песните под акордите на синтезатора (старите хармониуми са вече амортизираны) и прекрасния глас на Детелин Кирчев - младия органист в енорията и черквата.

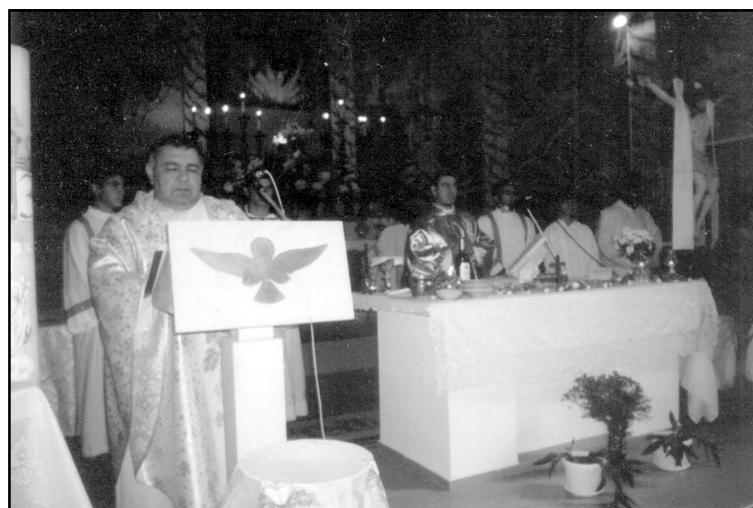
След литургията епископът и свещениците от енорийте бяха изпратени - както и посрещнати - съсставане на края и радостни погледи.

На двора в този хубав есенен ден пред входа на черквата и енорийския дом между подготвените маси с апетитни закуски и безалкохолни напитки отново отец Стефан бе сред присъстващите, за да се почерпят за здраве и бъдещи успехи на енорията.

Този ден хората се срещаха, поздравяваха и прегръщаха с приподигнато настроение.

Така отец Стефан бе подготвил храмовия празник на енория „Свети Архангел Михаил“ в Трънчовица, в която той постыни на 1 септември 2006 г. и служи всеотдайно вече цели девет години,

Никола КАРАДЖОВ,
село Трънчовица

Заключителен документ на синода

Отстр. 1

можността при определени условия и случаи да имат достъп до тайнствата.

Решението да се повери „размисълът и решението“ на пастириите за даване на Причастие на разведени и повторно склучили брак, бе прието от мнозинство с 2/3 гласували, но само с 1 глас повече от изисквания минимум (178 отци гласуваха със „за“, като минимумът, за да се приеме всеки параграф, е 177 гласа). Други спорни текстове, които с малко гласове над минимума бяха приети, са параграфите 84, 85 и 86.

В параграф 85 се цитира като „общ критерий“ един пасаж от апостолическото наследче на папа Йоан-Павел II „Familiaris consortio“: „Нека пастириите да имат предвид в името на истината, че са длъжни

да разпознават различните ситуации. Има разлика между тези, които искрено са се опитали да спасят първия си брак и са били несправедливо изоставени, и онези, които по собствена вина са унищожили канонично валиден брак. Има и такива, които са склучили втори брак в името на възпитанието на децата и понякога са субективно сигурни в съвестта си, че предишният им брак, непоправимо разстроен, никога не е бил валиден.“

Въз основа на тези критерии документът, одобрен от синода, казва: „Свещениците имат за задача да придружават заинтересованите хора по пътя на разпознаването според учението на Църквата и насоките на епископа. По време на този процес ще бъде полезно да се направи изпит на съвестта чрез моменти на размисъл и покаяние. Разведените и

Те. А тя...

Когато прекрачихме прага на родното школо, научихме, че „те“ е лично местоимение в множествено число за мъжки и женски род, а „тя“ е лично местоимение за женски род в единствено число. След години, когато преминахме към изучаване на минали събития, маркирали съдбините на света, открихме кода на тези местоимения. Тогава пред нас местоименията откриха конкретни имена на участници в двадесетевковната панорамна поредица от пъклени действия на „те“ против привидно беззащитната „тя“.

Поради невъзможността дори в няколко страници да бъдат упоменати тези пъклени действия, ще се спре на финалните кадри от тази поредица.

И тъй, след като бе отхвърлено испанското владичество в Мексико, при управлението на президента Каранса (1917-1920), а след него и при управлението на президента Обregon (1920-1924) Католическата църква бе подложена на ударите на антирелигиозната им политика. Но при президентството на Калес (1924-1928), радикал-социалист и франкмасон, тази политика прерасства в ожесточени гонения и кървава разправа с католическото духовенство. При тази действителност папа Пий XI в енциклика „Iniquis afflictis“ (1926) заклейми мълчанието на световната преса. Гоненията все пак бяха прекратени едва в началото на II световна война.

В Испания пък начало на гоненията против Католическата църква поставя дошлото на власт през 1931 г. республиканско правителство, след което започва Гражданската война (1936-1939). В областите, контролирани от комунистите, мъченическата си смърт намират 11 епископи, 7000 свещеници и многобройни монаси и миряни, а 5000 черкви са разрушени. Едва през 1939 г., след края на Гражданската война, Католическата църква възстановява поверената й от Основателя Христос пастирска мисия.

Не по-лека е съдбата и на Католическата църква в Германия при управлението на нацистите под ръководството на Адолф Хитлер. Първоначално приет с ентузиазъм от народа, новият господар на Германия не закъснява да покаже истинското си лице на диктатор, расист и противник на Католическата църква. Вестници и печатни издания на Църквата са забранени, католически младежки организации са поставени извън закона и асимилирани от подобни нацистки. Освен това многобройни свещеници, монаси, монахини и миряни са разстреляни, обесени или въдворени в затвори и концлагери. В енциклика „Mit brenender Sorge“ (1937) папа Пий XI осъждва „интригите на нацистите, които въпреки склонността конкордат със Светия престол неумолимо преследват крайната си цел - унищожаване на Католическата църква“. Все тъй упорито освен загиналите по фронтовете немски граждани в концлагерите най-хладнокръвно са умъртвени милиони невинни човешки същества, сред тях над шест милиона евреи. Също в концлагера Освенцим между 1940 г. и 1945 г. от глад

или в газови камери умират четири милиона поляци и евреи, сред които ще помним монаха конвентуалец Максимилиан Колбе - мъченик на братолюбietо, и Едит Щайн, кармилитка, дъщеря на богоизбрания народ.

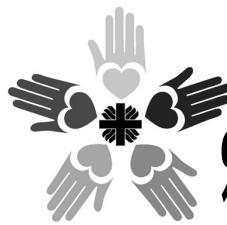
В Съветския съюз с установянето на большевишката диктатура под ръководството на Ленин и ГПУ (1922), което от 1923 г. до 1934 съществува като ОГПУ, също така НКВД (1923-1953), заменен от КГБ през 1954 г., старательно изпълняваща указанията на Вожда, базирани върху „азбука“ на материализма, т.е. на марксизма, която определя на новата власт като цел унищожаването на религията. Само в Украйна са екзекутирани тридесет епископи, а хиляди свещеници са разстреляни или загиват в затворите. След смъртта на Сталин (1953) положението не се променя. Никита Хрущов продължава антирелигиозната политика на партията - над десет хиляди черкви са затворени. Радио, телевизията, пресата, образованието са включени в услуга на тази политика.

След II световна война в държавите с комунистическо управление католически свещеници и видни сановници в България - епископ Евгений Босилков, в Унгария - кардинал Йожеф Миндсенти, в Югославия - архиепископ Алоизие Степинац, са осъдени на затвор и концлагери.

Всички тези събития са история, но те имат своето продължение и днес и то за съжаление с най-вандалски изяви във Франция, първородната дъщеря на Църквата. Ето и факти: на 25 февруари т.г. пожар, предизвикан от организирана антихристиянска банда, изпепели черквата „Сен Кристоф“ в Северна Франция. В нощта на 18 срещу 19 февруари статуя на Пресвета Богородица в Шател - Савоя, бе поругана и стъпкана. На 18 февруари в гробището „Сен Лоран“ в Полите на Пиренеите бяха потрошени надгробни кръстове и повалени паметни плочи. На 19 февруари жандармерията във Виней, Северна Франция, откри надгробни кръстове, изтръгнати от гробовете и погазени. Не бе пропуснато да бъде осквернена и статуята на свети Йоан-Павел II в Плоермел - Вандел, най-католическата област. Тази действителност едва ли не се превръща във всекидневие. В същото време държавни ръководители не приемаха никакви мерки за прекратяване на подобни изстъпления, което на вежда на мисълта за завоалирано съучастничество.

След изложените ужасяващи събития в историята на Църквата християнинът не умира, тъй като те потвърждават предупреждението на Разпъната на кръста Мъченик: „Ако Мене гониха, и вас ще гонят“ (Ин. 15, 20). Но в крайна сметка, както се казва, враговете на Църквата изчезват като утринна роса при изгрев сълнце (виж Осия 6, 4), докато Тя, Църквата, стои непоклатима върху скалата според обещанието на своя Основател: „Аз съм с вас през всички дни до свършката на света“ (Мт. 28, 20).

Иван ТЕОФИЛОВ

„Каритас“ - едно човешко семейство

**Домашни
грижи
на „Каритас“**

От 10 ноември 2015 г. „Каритас - България“ стартира новата си благотворителна кампания в подкрепа на възрастните хора. Тази година тя ще протече под мотото „Близостта е в общуването“ - в духа на близостта и в противовес на отчуждението, за да създаде или по-точно да припомни онези дребни истини, които ни осъществяват като човеци.

В България има много възрастни хора, които оставени в своята „ретро“ киритена къщичка, тихо преживяват старините си. Те често са останали сами, докато децата им са тръгнали по света да търсят своя просперитет. До вчера активни, от днес притихнали и болни, възрастните преживяват скромно с насыщния. Но не физическата немощ е най-големият им враг. Това, което им липсва най-много, е човешкото общуване - милото обръщение за добро утро и подадената ръка на близък човек. Общуването, което поражда близостта и възвръща увереността, че не си сам, че си мисъл и грижа за някого.

**6 ИСТИНА
VERITAS
Брой 11 (1504)
ноември 2015 г.**

„Близостта е в общуването“

Кампания в подкрепа на възрастните хора

Има хора, които по цели дни стоят сами, без да има с кого да поговорят, да се позасметят или да поплачат на рамото му. Често пъти посещенията при личния лекар са именно тези вълнуващи срещи с другите. Но когато подвижността е нарушена, секват и тези „извори“ на общуване и настава чакането, но не пред кабинета с пъстрата дружина, а чакането да влезе някой в техния дом. После често идва и още по-нерадостната съдба - да постъпят в институция, където близостта е последното, на което се държи.

А те, възрастните хора, нашите родители, не са просто „сива статистика“ в НОИ. И те като нас, по-младите, се нуждаят от близост. Затова ние, от „Каритас“, не се отказваме да бъдем двигател на каузата „Домашни грижи за възрастни и болни хора“. Защото вярваме в силата на подадената ръка дори когато не е отправена към родната, дори когато възрастният човек се опитва да демонстрира силата да се справя сам. Защото вярваме, че близостта е в общуването, а общуването е най-силният двигател на желанието за живот. Затова и тази година кампанията в подкрепа на възрастните хора ще протече под мотото „Близостта е в об-

щуването“. Общуването „очи в очи“, защото там е разковничето на щастия в тези дни, които иначе са пусти, отдавени на спомени в притихналата къщичка, в която само неизпълнимите битовизми неистово крещят. Ние вярваме, че заедно с вашата помощ каузата ни може да достигне до повече сърца, които унесени във вечно забързаното всекидневие, често забравят за своите по-възрастни близки и за търсено на близост с тях.

„Каритас“ вече 13 години активно подкрепя възрастните хора. Тези хора, отдали най-хубавите си години в името на страната си, на децата си, за къщата и за поминъка, за да

оставят на внуките си този свят, тази държава подредени и удобни за „вечни времена“, се оказват изъргани. „Вечните времена“ свършват наскоро след пенсионирането им, а животът им става бавен, „отпускарски“, уж вечно лято, но празен и евтин.

И понеже „Каритас“ е там, където хората изпитват някакво страдание - в „покрайнините на света“ и на самосъзнанието на човеци, съществуващо на услугата „Домашни грижи на „Каритас“ е жизнеутвърждаваща инициатива, на която сме се посветили неограничено с безусловната убеденост, че тя има смисъл и възрастните хора имат нуж-

да от нея. Тя не е просто поплагане на труд срещу заплащане от страна на медицинските сестри и домашните помощници на „Каритас“. Тя не просто извършват здравни и социални грижи за възрастните хора в техните домове. Те влизат в домовете като дългоочаквани близки, които ще подържат в шепите си студените им длани, ще им разкажат някоя и друга весела случка, ще си говорят дълго и разбиращо с тях и накрая ще си тръгнат с усмивки. Това са ценностите на „Каритас“ - сътрудниците не предлагат просто професионални грижи, те предоставят топлина и човешко отношение, от които възрастните хора най-много се нуждаят.

Убедени в силата на човечността, вярваме, че заедно с вас можем да помогнем на възрастните хора!

Може да изразите съпричастността си, като станете постоянно месечен дарител, с дарение за каузата от 2 лв. или 5 лв. чрез SMS с текст DMS CARITAS на 17777 (за всички мобилни оператори) или като посетите сайта на федерацията:

www.homecare-support.caritas.bg

Благодарим ви, че помагаме заедно!

„Каритас“ в България

„Домашни грижи на „Каритас“ през фотообектива

В седмицата на Международния ден на възрастните хора - 1 октомври, в Мраморното фоайе на НДК бе открита фотоизложба, посветена на благотворителността и надеждата, която тя провокира. Специално място в изложбата имаше услугата „Домашни грижи на „Каритас“, показана през фотообектива на младата и талантлива фотографка Боряна Кацарова.

Със своя проект „Моята България, нашите родители“ тя показва възрастните хора, които получават грижа и внимание от медицинските сестри и социалните работници към „Домашни грижи на „Каритас“, по един човешки и вълнуващ начин. За да улови тези моменти, Боряна Каца-

Милосърдни като Отца - Ден на „Каритас“, 8 ноември 2015 г.

Всяка година неделата преди 13 ноември - деня на блажените мъченици Евгений, Камен, Павел и Йосафат, отбележваме Деня на „Каритас“ с организиране на благотворителни дейности с цел набиране на средства в подкрепа на нуждаещи се хора.

Тази година Денят на „Каритас“ ще протече в навечерието на Светата година на милосърдието, която ще бъде открита на 8 декември 2015 г. и ще продължи до 20 ноември 2016 г. Като част от Католическата църква „Каритас“ е дълбоко ангажирана с обявената Юбилейна година на милосърдието, защото „Каритас“ не е просто една от многото неправителствени организации, а една организация на вярата, тъй като заради нея служим на хората с любов.

В булата на папа Франциск за Юбилейната година се казва: „Милосърдие: то е фундамен-

талният закон, който преобърда в сърцето на всеки човек, когато той гледа с искрен поглед братя си, когото среща по пътя на живота. Милосърдие: това е пътят, който свързва Бог с човека, за да може сърцето да се отвори за надеждата, че ще бъдем обучани завинаги въпреки ограниченията на нашата греховност и окаяност.“ Нека посветим всекидневните си дела на този основен закон, нека продължим да отваряме сърцата си за близния и чрез Христовата любов да върнем усмивката и достойността в погледа му. Нека нашите милосърдни дела бъдат мост между болката и живота с достойнство, който прави видима Божията любов към човека и милосърдието между хората по-действено.

**Епископ Петко ХРИСТОВ,
президент на „Каритас - България“**

Сътворени по образ Божий, третирани като роби...

Информационна кампания на „Каритас“ за превенция на трафика на хора

„Човешката личност никога не би трябвало да се третира като стока, да се продава или купува. Този, който я използва или я експлоатира дори косвено, става съучастник в това престъпление.“

Папа Франциск

Като част от обединените усилия за борба срещу трафика на хора в седмиците от 12 до 31 октомври 2015 г. „Каритас“ отбеляза Европейския ден за борба с трафика на хора - 18 октомври, чрез различни събития и дискусии с участие на местните общини, ка-

толическите неделни училища и най-вече младите хора в страната. С конкретни инициативи се включиха „Каритас“ - Рuse, „Каритас Витания“ и „Рождество Христово“ - център за жени в неравностойно положение в София.

Основна цел на предвидените събития бе информация, свързана с понятия като „трафик на хора“, „жертви на трафик“ и „трафикант“, както и с методите за въвлечение на жертвите и начините за предпазване от попадане в подобна ситуация. Всичко това трябва да стигне до възможно най-голям брой деца и младе-

жи, защото те са най-голямата рискова група за попадане в схеми на трафик поради липсата на опит и невъзможност да разпознаят реални рискови ситуации.

Предвидените начинания от „Каритас“ в България за превенция на трафика на хора се реализираха в рамките на международна инициатива на единадесет „Каритас“ организации, всяка от които бе предвидила конкретни прояви за превенция на трафика на хора в страни като от Европейския съюз, така и извън него.

Страницата е подгответа от „Каритас - България“

Истинските закрилници на доктрината заштават не закона, а духа

„Първото задължение на Църквата не е да раздава присъди и анатеми, а да провъзгласява Божието милосърдие, да призовава към обръщане и да води всички хора към Господното спасение.“ Това посочи папа Франциск в словото си, с което закри работните сесии на редовния синод на епископите, посветен на семейството.

В словото си, след като благодаря на всички участници в синодалната асамблея, папата припомни различните значения на този синод. „Разбира се - каза той - не бях намерени изчертателни решения за всички трудности и за съмненията, които предизвикват и заплашват семейството, но те бях поставени под светлината на вярата и разгледани без страх и без да се скрива глагола в пъсъка.“ Този синод, отбеляза Светият отец, „призова всички да осъзнават важността на семайната институция, а и на брака между мъжа и жената, основан върху единство и неразтогваемостта, оценявайки я като основна база за общество и човешкия живот“.

Синодът бе този, припомни той, който „даде доказателство за жизнеността на Католическата църква, която не се страхува да разплати упоени съвести или да изцапа ръцете си, дискутирайки оживено и открито за семейството“.

Чрез синода „чухме и накарахме да се чутят гласовете на семействата и пастирите на Църквата, дошли в Рим, но се ски върху раменете си тежестите, надеждите, богатствата и предизвикателствата

Синод на епископите за семейството

на семействата от всяко кътче на света“, посочи папата. Той подчертава: „Със синода се опитахме да погледнем и да прочетем днешната реалност, дори реалностите с очите на Бог, за да разпалим и озарим с пламъка на вярата сърцата на хората в един исторически момент на всеобщо обезсърчение и на социална, икономическа и морална криза и на преобладаваща негативност.“

Папа Франциск посочи, че синодът е дал свидетелство на всички, че „за Църквата Евангелието остава живият извор на вечна новост срещу онзи, който иска да го превърне насилия в мъртви камъни, които да хвърли срещу другите“. Синодът „съблече затворени сърца, които често се кръсят дори и зад учението на Църквата или зад добрите намерения, за да седнат на престола Мойсеев и да съдят, понякога с надменност и повърхностност, трудните случаи и

ранените семейства“.

Друго значение на синода, посочено от папа Бергольо, е, че „той потвърди, че Църквата е Църква на бедните по дух, на грешниците, търсещи прошка, а не само на праведниците и на светците, дори по-скоро на праведниците и светците, които се чувстват бедни и грешни“. Синодът „се опита да отвори хоризонта, за да преодолее всяка конспиративна херменевтика или затвореност в гледните точки и перспективи, за да защити и разпространи свободата на чедата Божии, за да предаде красотата на християнската новост, която понякога е покрита от ръждата на един архаичен или просто неразбираем език“.

Папата отбелаяз: „Различните мнения, изразени свободно и понякога с недобронамерени методи, несъмнено обогатиха и вдъхновиха диалога, предоставяйки жив образ на

една Църква, която не използва предварително изгответи модули, а черпи от неизчерпаемия извор на своята вяра - живи вода за утоляване на пресъхналите сърца.“

Освен „догматичните въпроси, определени от Учителната власт на Църквата станахме свидетели на различната чувствителност на пастирите от различните континенти според техните култури“, посочи още той. Папа Франциск подчертава, че „инкултурацията не отслабва истинските ценности, а показва тяхната истинска сила и автентичност, защото те се приспособяват, без да се променят, дори преобразяват мирно и постепенно различните култури“.

„Видяхме чрез богатството на нашето различие, че предизвикателството, пред което сме изправени, е винаги едно и също: да възвествяваме Евангелието на днешния човек, защивайки семейството от всички идеологически и индивидуалистични атаки.“

Всички ние, посочи Светият отец, без да се подаваме на опасността от релативизма или без да демонизираме други

На стр. 9

Папа Франциск канонизира родителите на св. Тереза от Лизио

На 18 октомври папа Франциск записа имената на родителите на света Тереза от Лизио Мари-Зели Герен Мартен (23.XII.1831-28.VIII.1877) и Луи Мартен (22.VIII.1823-29.VII.1894) заедно с тези на други двама блажени в книга на светците на Църквата.

Съпрузите Мартен бяха обявени за блажени от папа Бенедикт XVI през 2008 г.

От деветте деца на семейството пет достигат зряла възраст - Мария, Полина, Леони, Селина и Тереза. И петте дъщери постъпват в манастир и завършват живота си като монахини.

По www.catholic-news.bg

За първи път мощи на светец са показани на българи

По време на екскурзия - поклонничество в светите места на Косово, в един от най-големите православни манастири на Балканския полуостров - „Високи Дечани“, задужбина (сграда в средновековна Сърбия, обикновено черква или манастир, построена от владетел за спасение на душата) на крал Стефан Дечански (XIV в.), чито мощи почиват там, за пръв път на българска група бяха показани мощите и на друг светец - свети Никита Готски, наричан още Целебник. Той е бил воин и е живял в IV век, загинал мъченички за Христовата вяра. Паметта му се почита на 15 септември според православния календар.

Майя Райкова, която бе в групата, специално помоли монаха отец Петър, след като той запозна поклонниците с историята на манастира, да покаже мощите на свети Никита на групата.

Мощите на този светец, за разлика от мощите на крал Стефан Дечански, се пазят в олтара, в сребърно ковчеже и се изнасят, когато към тях се проявява особен интерес. В този случай показването им бе свързано с работата в интердисциплинарен проект за изследване на готското наследство по нашите земи - една дейност, предмет на научноизследователския център „Дом Вулфил“ в София.

Групата поклонници бе запозната накратко с житието на светеца и се поклони пред мощите му.

Следващият преход, предвиден в програмата, бе към манастира „Свети Никита“ в село Водно, намиращо се над Скопие. Там Майя Райкова откри изображение на светеца близо до олтара, вероятно от XVII в. С това се допълва списъкът на изображения на светеца, представен от Вася Велинова и Аксиния Джурова, които са намерени в същия регион.

Мощите на свети Никита Готски са единствените запазени части от пълната на готски светец на Балканите.

Майя РАЙКОВА

ИСТИНА
VERITAS
Брой 11 (1504)
ноември 2015 г.

Заключителен документ на синода

От стр. 5

никой не може да отрече, че в някои случаи „виновността и отговорността за дадената постъпка може да бъде намалена и дори премахната“ поради различни ограничаващи ситуации“ (вж. Катехизис на Католическата църква, т. 1735).

„В резултат на това - продължава документът - решението по дадена обективна ситуация не следва да води до решение за „субективна виновност“ (вж. Папски съвет за законодателни текстове, Декларация от 24 юни 2000 г., т. 2 а). При определени обстоятелства на хората им е много трудно да действат по различен начин. Ето защо, въпреки че се държи на общото правило, трябва да се признае, че отговорността по отношение на определени действия или решения не е същата във всички случаи. Пастирската преценка, имайки предвид и надлежно формираната съвест на хората, трябва да поеме отговорност за тези ситуации. Дори последиците от действия

та не са задължително еднакви във всички случаи. Синодалните отци въз основа на традиционната доктрина не забравят, че освен обективната ситуация, в която живеят разведените и повторно склучили брак, трябва да се вземат под внимание и субективните условия, които могат да намалят отговорността.

В параграф 86 се споменава, че „пътят на придвижаването и преценката насочва тези верни към осъзнаване на тяхното положение пред Бог. Разговорът със свещеник във форума на изповедта помага за формирането на правилна преценка за онова, което пречи на възможността за по-пълно участие в живота на Църквата и стъпките, които могат да го стимулират и да го увеличават“. Тази преценка „винаги трябва да се съобразява с потребностите на истината и любовта на Евангелието, проповядвани от Църквата. За да се случи това, трябва да са гарантирани необходимите условия на смирение, доверие, лю-

бов към Църквата и нейното учение в искрено търсене на Божията воля и желанието да се постигне по-съвършен отговор на Божия план“.

С други думи, синодалните отци дават на папата текст, съдържащ пътя на благоразумната отвореност, за да се преценяват ситуацията за всеки отделен случай, като се дава възможност евентуално чрез един бъдещ документ да се вземат никакви решения.

В параграф 84 се посочва, че „кръстените, които са разведени и повторно склучили граждански брак, трябва да бъдат интегрирани в християнските общности по различни начини, като се избяга всяка възможност за скандал. Логиката на интеграцията е ключът към тяхната пастирска грижа“, защото „не само те трябва да знаят, че принадлежат на Църквата“, но „трябва да могат и да го преживяват по един радостен и ползотворен начин. Те са кръстени, те са братя и сестри и Светият Дух влива в тях Своите даро-

ве и харизми за доброто на всички“. Относно формите на участие в църковния живот трябва да се „открият кои от различните форми на изключване, които се прилагат понастоящем“ - например невъзможността те да бъдат кръстени или да преподават катехизис, или да четат в черквата - могат „да бъдат премахнати“. Разведените и повторно склучили брак „не трябва да се чувстват анатемосани, но трябва да могат да живеят и расрат като живи членове на Църквата, като я чувстват като майка, която ги прегърца винаги“.

За християнската общност „да се грижи за тези хора не означава отслабване на нейната вяра и свидетелството й за неразтогваемостта на брака: по-скоро точно с тази грижа Църквата изразява своето милосърдие и любов“.

И накрая, „пастирска преценка“ се изисква и за ситуации, които „се отнасят до достъпа до кръщението на хора със сложна брачна ситуация“, т.е. онези, които вече са склучили граждански брак и чак след като са се запознали с вярата, желаят да бъдат кръстени.

Енорията в Ново Делчево на гости в Яница

От стр. 1

те, оценихме ясното и изразително четене на псалта на гръцката енория, въпреки че не разбирахме езика. Пеенето се падна на българската енория и въпреки че малко от певиците на Ново Делчево бяха в групата, на литургията прозвучаха песни.

Енорията в Яница има хубав храм с нови фрески, създадени по най-новия метод - рисуват се върху специален материал и после се залепят на стената. Дворът на енорията е разделен на две части - централната входна алея, която води до черквата, заобиколена от високи дървета от рода на кипарисите, и отстрани място, подобно на алпинеум, с южни плодни дървета и растения, където се вижда статуя на Дева Мария и малък олтар встани, а срещу него няколко пейки. Всичко това е сред богата зеленина и красиви цветя. Най-вероятно в топлиите месеци енорията са събира за някои молитви в този двор.

След литургията гръцките домакини ни поканиха в трапезарията на енорийския дом на кафе с гръцки сладкиши. Отец Петко и отец Евтихий явно се радваха на срещата си. Разговорът им продължи дълго след края на литургията.

Тъй като посещението в Гърция бе замислено и като екскурзия, след Яница посетихме черквата в стария Кукуш „Свети Георги“. За жалост бяхме там във време, когато е затворена, а по програма нямахме възможност да чакаме три ча-

са, за да я отворят. Нашата екскурзоводка се опита да влезе във връзка по телефона с клисаря, но не успя. От нея разбрахме, че българите не са обичани там и бяхме предупредени при евентуална среща с клисаря да не повдигаме националистически спорове - тоест - било каквото било. Новият Кукуш остава в равнината и изгледът от хълма, където е храмът, към града е хубав.

На известно разстояние под черквата е пещерата, носеща името на свети Георги, в която също влязохме. Там са забележителни скалните образувания от сталактити и сталагмити. Температурата е постоянна - винаги 12 градуса. Не са намерени обаче следи от човешко

присъствие от праисторическа епоха. Пещерата е била обиталище на диви животни.

Според мен най-голямата забележителност, която видяхме, бе манастирът Акритофори. Нарича се още „Свети Иоан Предтеча“. Той е женски манастир и черквата е построена по модел на атонската - едно към едно. Монахините са искали да се почувстват като в голямата света обител и понеже там не може да стъпи женски крак, са решили храмът да е еднакъв с атонския Акритофори. Строен е скоро, като са използвани най-скъпи и отбрани материали - цветен мрамор за мозайките, сребро и злато за металните части, качествени бои за иконите и фреските. Специално фреските са малко. Забележителна е чудотворната икона на Дева Мария - Геронтиса, представена в цял ръст, в ракурс три четвърти, самичка, с протегнати успоредно двете ръце наляво.

След като разгледахме черквата, бяхме поканени в обширната манастирска приемна на кафе.

В големия манастирски двор се виждат старите постройки, които и днес са грижливо поддържани. В далечината има езеро, което се забелязва от манастирския двор. То е в близката околност на обителта.

Така за един ден видяхме четири забележителности и успяхме да присъстваме на литургия. Отец Петко покани своя колега отец Евтихий да гостува в България, в която той е идвал веднъж, но много отдавна. И ние имаме стари и нови храмове, които също си струва да се видят!

Майя РАЙКОВА

„Блажени милосърдните, защото те ще бъдат помилвани“ (Мт. 5, 7)

От стр. 4

то на неговите приятели в нужда. На неговото погребение семейството и приятелите му са изумени от присъствието на толкова много бедни хора, които те не са познавали. Това са били приятелите, на които младият Пиер Джорджо е помогнал.

Винаги общам да свързвам Блаженствата с глава 25 от Евангелие на Матей, където Иисус ни представя делата на милосърдието и ни казва, че ще бъдем съдени по тях. Затова ви моля да преоткриете делата на телесното милосърдие: да храним гладните, да напоим жадните, да облечем голите, да приемем странниците, да помагаме на болниите, да посещаваме затворниците и погребваме покойниците. Не трябва да пренебрегваме и делата на духовно милосърдие: да поучим изпълнените със съмнения, да научим невежите, да увещаваме грешниците, да утешаваме скърбящите, да прощаваме обидите, търпеливо да понасяме тревожните и да се молим на Бог за живи и мъртви. Виждате, че милостта предполага не само да бъдем „добри хора“, нито да бъдем просто сантиментални. Това е мяра за нашата автен-

тичност като ученици на Иисус и за нашата убедителност като християни в днешния свят.

Ако очаквате от мен по-голяма конкретност, бих предложил през първите седем месеца на 2016 г. да се опитате да практикувате дела на телесно и духовно милосърдие всеки месец. Открийте вдъхновение в молитвата на света Фаустина, смирен апостол на Божията милост в наше време:

„Помогни ми, Господи,

... Да бъдат очите ми милостни, за да не бъдат никога пълни с подозрение и да не съдят по външните прояви, а винаги да търсят красивото в душите на моите близки и да могат да им помогнат.

... Да бъдат милостни ушиете ми, за да чуват нуждите на моите близки и да не бъдат безразлична към техните болки и страдания.

... Да бъде милостив езикът ми, за да не говоря никога лошо за другите, а да имам думи за утеша и оправдение за всички.

... Да бъдат милостни ръцете ми, за да бъдат изпълнени с добри дела.

... Да бъдат милостни краката ми, за да могат бързо да се притекат на помощ на моите близки, въпреки умората и изтощението.

... Да бъде милостиво сърцето ми, за да мога да споделя всички страдания на моите близки“ (Дневник, 163).

Посланието на Божията милост е конкретен житейски

план, защото изисква действия. Едно от най-видимите дела на милосърдието и вероятно най-трудно приложимото е да прощаваме на тези, които са ни обидили, които са ни сторили зло или които смятаме за свои врагове. „Колко трудно изглежда понякога да прощаваме! Но прошката е оръдие, поставено в нашите крехки ръце, за да постигнем чистота на сърцето! Освобождаването от гнева, яростта, насилието и отмъщението е необходимо условие за радостен живот!“ (MisericordiaeVultus, 9)

Срещам много млади хора, които казват, че са изтощени от разделението в този свят, от сблъсъците между противници и войните в него, от този свят, в който религията толкова често е ползвана като извинение за насилие. Трябва да се помолим на Господ да ни даде благодатта, необходима за да бъдем милостни към тези, които са ни сторили зло. На кръста Иисус се моли за тези, които са го разпънали: „Отче! Прости им, понеже не знаят що правят.“ Милостта е единственият начин за преодоляване на злото. Справедливостта е необходима, но сама по себе си не е достатъчна. Справедливостта и милостта трябва да вървят ръка за ръка. Бих искал да обединим гласовете си в един молитвен хор и от дълбините на сърцата ни да помолим Господ да се смили над нас и над целия свят!

4. Краков ни очаква

Само няколко месеца остават, преди да се срещнем в Полша. Краков, градът на свети Йоан-Павел II и света Фаустина Ковалска, ни очаква с отворени обятия и сърца. Вярвам, че Божието провидение ни поведе към решението да честваме юбилейната година в този град, дом на тези двама велики апостоли на милостта на нашата епоха. Йоан-Павел II осъзна, че това е епоха на милостта. В началото на своя понтификат той написа енциклика „Dives in Misericordia“. През 2000 г. той канонизира сестра Фаустина и учреди празника на Божието милосърдие, който сега се чества във втората неделя на Великден. През 2002 г. той лично откри светилището на Божието милосърдие в Краков и повери света на Божията милост в желанието си това послание да достигне до всички народи на земята и изпълни сърцата им с надежда:

„Тази искра трябва да бъде запалена от Божията благодат. Този огън на милостта трябва да бъде предаден на света. В Божието милосърдие светът ще намери утеша, а човечеството - щастие“ (проповед за освещаването на светилището на Божието милосърдие, Краков, 17 август 2002 г.).

Скъпи младежи, в светилището в Краков, посветено на милосърдия Иисус, където е изрисуван Неговият образ, почитан от Божия народ, ви очаква Иисус. Той има доверие

във вас и разчита на вас! Има толкова много неща да каже на всеки от вас. Не се страхувайте да се вгледате в очите му, изпълнени с безгранична любов към вас. Открийте се за Неговия милостив взор, готов да опрости всички грехове. Един Негов поглед може да промени живота и да излекува раните на душите. Очите Му могат да утолят жаждата, която се тайни дълбоко във вашите млади сърца, жаждата за любов, мир, радост и за истинско щастие. Вървете към Него и не се плашете! Идете при Него и Му кажете от дълбините на своето сърце: „Исусе, вярвам в Теб.“ Оставете се да бъдете докоснати от Неговата безгранична милост, за да можете на свой ред да станете апостоли на милостта чрез вашите действия, слова и молитви в нашия свят, наранен от egoизъм, омраза и толкова много отчаяние.

Носете със себе си пламъка на милостивата Христова любов - както казва свети Йоан-Павел II - във всяка дейност от вашето всекидневие и до всички краища на земята. В тази мисия аз ще бъда близо до вас с моята подкрепа и молитва. Поверявам всички вас на Мария, Майката на милосърдието, по време на този последен етап от духовната подготовка за Световната младежка среща в Краков.

Благославя вие всички ви от все сърце.

Международна конференция „Съвременният хуманизъм в светлината на II ватикански събор“

От стр. 1

легатите на конференцията получиха, бяха от епископа на Никополската епархия монс. Петко Христов, акад. Стефан Воденичаров, председател на БАН, монс. Анселмо Гуидо Пекорари - папски нунций в България, и от проф. Димитър Димитров - зам.-ректор по международни дейности при ВТУ „Свети свети Кирил и Методий“.

След филмовите кадри от Втория ватикански събор, предоставени от Ватиканската филмотека, участниците бяха въведени в темата от отец Бернар Ардуро от ордена на отците премонстранти, професор по догматично богословие и председател на Папския комитет за исторически науки. Свещеникът направи изложение по темата „Тълкуване и възприятие на Втория ватикански събор“. Той се спря на следните въпроси: Какво представлява един икуменичен събор; Инициативата на Йоан XXIII - незаменим ключ за разбиране на събора; Погледът на папа Ронкали, обърнат към пастирския характер на събора; Един събор на Църквата, за Църквата и за света. „Пастирският характер на събора се разбира в пълнота, когато се отива от събитието към доктриналното учение - това представлява новото на Втория ватикански събор. Неговите благоприятни ефекти са вече добре видими в историята на Църквата. Въпреки това неговото приемане, все още в действие, продължава да изисква от християните свободен и щедър отговор на Божия призив, който стои в историческата основа на обстоятелства и взаимоотношения“, каза в заключение отец Ардуро.

След въведението започна сутрешната сесия на конференцията. Доклади поднесоха отец Стражил Каваленов, енорийски свещеник във Велико Търново, проф. Умберто Кастанино Берлингиери - историк и преподавател от Европейския университет в Рим, Момчил Методиев от Фондация „Комунигас“. Темите, разглеждани от лекторите, бяха: „Папите на събора: Йоан XXIII и Павел VI“, „Павел VI и суворинитетът на Светия престол след Втория ватикански събор“ и „Икумениченото движение в контекста на Втория ватикански събор. Исторически преглед и участието на Българската православна църква в междурелигиозния диалог“. Докладите застъпваха мнението, че Вторият ватикански събор с право е определен като най-значимото и показателно събитие в историята на Католическата църква в нашето съвремие. Църква, която размишлява върху своята същност и я утвърждава, съредоточава се върху своята иден-

тичност, но наред с това се отваря за проблемите на света. Последиците от това често биват определяни като „нова пролет на Църквата в навечерието на третото хилядолетие“ - по израза на свети папа Йоан-Павел II. И тази „нова пролет“ има вселенски измерения. Както всеки вселенски събор, така и Вторият ватикански събор има изключително влияние върху църковния живот, задълбочава църковното учение, дава насоки на литургични и дисциплинарни реформи, сочи нови средства за евангелизация, за да може евангелското послание по-успешно да достигне и да докосне съвременния човек.

Следобедната сесия на конференцията продължи с доклад на Кирил Карталов от Българската академия на науките, член-кореспондент на Папския комитет за исторически науки. Темата, която г-н Карталов поднесе, бе „Gaudium et spes: Църквата в съвременния свят“. Сесията продължи с лекция на Тони Николов, философ, представител на фондация „Комунигас“ - София: „Жак Маритен и хуманизъмът след Втория ватикански събор“. Отец Стражил Каваленов прочете - поради нейното отсъствие - доклада на Елица Попова от Барселонския университет на тема „Павел VI и Данте“.

Следващият доклад бе изнесен от отец Паоло Кортези - енорийски свещеник в Беле-

дипломация в Католическия университет „Пресвето Сърце Исусово“ в Милано. В своя доклад професорът изрази мнението, че с право можем да кажем, че съборът е огромна благодат, дарена от Свети Дух на Църквата и на цялото човечество и поставя началото на нова епоха в живота на Църквата, защото полага за нея началото на нов път. В много отношения, каза проф. Де Леонардис, съборът поставя началото на дълбоко богословско и пастирско обновление и на задълбочено осмисляне на ролята и мисията на Църквата в съвременното общество. Изработените документи: конституции, декрети и декларации, оформят едно органично цяло - съборно учение, чиято цел е именно това обновление на Църквата чрез едно по-живо подражание на Христос - неин център, оживяващ я със Светия Дух.

В заключение можем да обобщим, че конференцията във Велико Търново поднесе прекрасно осмисляне на тези две специални за Никополска епархия години, когато между двете конференции - от 2013 г. и тази, вървящите четица и размишляващи върху документите на Втория ватикански събор, направлявани от своите пастири. Защото именно този събор предложи на Църквата на своето време и на Църквата на бъдещето, част от която сме ние, прекрасната възможност, осмисляйки себе

не. Той говори на тема „Човек на диалога и милосърдието: съборният стил на монс. Анджело Ронкали в България“.

Богдан Паташев, представител на посолството на Суверенния военен орден на Малта в София, говори за „Изкуството и Църквата. Съвременният хуманизъм 50 години след Втория вселенски ватикански събор“.

Заключителното слово бе поднесено от Масимо Де Леонардис - историк, професор по

си и отношенията си със света, да укрепва вратата на своите чеда и да носи Благата вест за Христовата победа над злото, греха и смъртта на всички народи, култури и общества.

Конференцията във Велико Търново завърши с литургия от 10 ч. в неделя, 25 октомври, отслужена от отец Стражил Каваленов в черквата „Блажена Дева Мария на Броницата“.

Росица ЗЛАТЕВА

Не забравяйте да се абонирате за вестник „Истина-Veritas“ в най-близката пощенска станция. Каталожният номер на „Истина-Veritas“ е 347.

9

ИСТИНА

VERITAS

Брой 11 (1504)
ноември 2015 г.

22 ноември - света Цецилия,
покровителка на Музикантите

**Синод на епископите
за семейството**

**Истинските закрилници
на доктрината защиват
не закона, а духа**

От стр. 7

гите, се опитахме да прегърнем напълно и смело добротата и милосърдието на Бог, Който преминава нашите човешки сметки и Който не желае нищо друго освен „всички хора да бъдат спасени“ (1 Тм. 2, 4), за да поместим и да живеем този синод в контекста на Извънредната година на милосърдието, която Църквата е призована на изживее“.

Папа Франциск подчертава: „Опитът от синода ни помогна също да разберем по-добре, че истинските защитници на доктрината са онези, които защиват не закона, а духа; не идеите, а човека; не формулите, а безвъзмездното на Божията любов и Неговата прошка. Това не означава по никакъв начин да се намали важността на формулите, на законите и божествените заповеди, а да се възвеличи величието на истинския Бог, който не се отнася с нас според нашите дела, а единствено според неограничената щедрост на неговото Милосърдие“ (Рим. 3, 21-30; Пс. 129; Лк. 11, 37-54). Това означава да се преодолеят постоянните изку-

шения на по-големия брат (Лк. 15, 25-32) и на завистливите работници (Мт. 20, 1-16). Дори означава, че се отдае по-голяма стойност на законите и заповедите, създадени за човек, а не обратното“ (Мк. 2, 27).

„Първото задължение на Църквата не е това да раздава присъди или анатеми, а това да провъзгласява милосърдието на Бог, да призовава към обръщане и да води всички хора към Господното спасение“ (Ин. 12, 44-50).

Накрая Светият отец цитира трима папи: блажения Павел VI, който казва, че „Бог в Христос се разкрива безкрайно добър“; свети Йоан-Павел II, който посочва: „Църквата живее един истински живот, когато изповядва и прогласява милосърдието и когато доближава хората до изворите на милосърдието на Спасителя, на което тя е пазителка и разпространителка“; и папа Бенедикт XVI, който подчертава, че „Милосърдието в действителност е централното ядро на евангелското послание, то е самото име на Бог.“

(Продължава от бр. 10)

В селото информират местния свещеник за чудното събитие и той, обзет от трепет и страхопочитание, го докладва на неделната литургия.

Жан-Батист Пра и Пиер Серме записват разказа на Мелани на 20 септември 1846 г. Кметът на Ла Салет поотделно вика при себе си всяко от децата и опитва да ги склони за още едно повикване от тяхна страна на Мария. Това обаче не може да се осъществи.

Епископът на Гренобъл обаче е скептичен по отношение на чудото. Той забранява на свещениците да говорят за явяването на Девата и назначава комисия, която да провери фактите. Тя потвърждава верността и правдоподобността на свидетелството на децата, но въпреки това епископът не остава съвсем убеден. Едва пет години по-късно се оповестява писмото на овчарчетата. Тогава епископът публикува писмо до вървящите: „Християните не са „задължени“ да вярват в това, те са „овластени“ да вярват. Не се отнася само за една статия за врата, за една догма, но за нещо, което се основава върху врата и затова е едно проявление на врата в точно определен момент на историята. Затова нашата задача е това послание, което ни се отправя при обикновените планински селяни от средата на XIX век, да пренесем в нашето време.“

Тайните, изказани от Дева Мария, са записани и предадени на папа Пий IX в 1851 г. Кардинал Антонели предава копие от тези тайни на графинята Клермонт-Тонер, а Пеладин ги публикува в 1882 г. в „Annales du Surnaturel“.

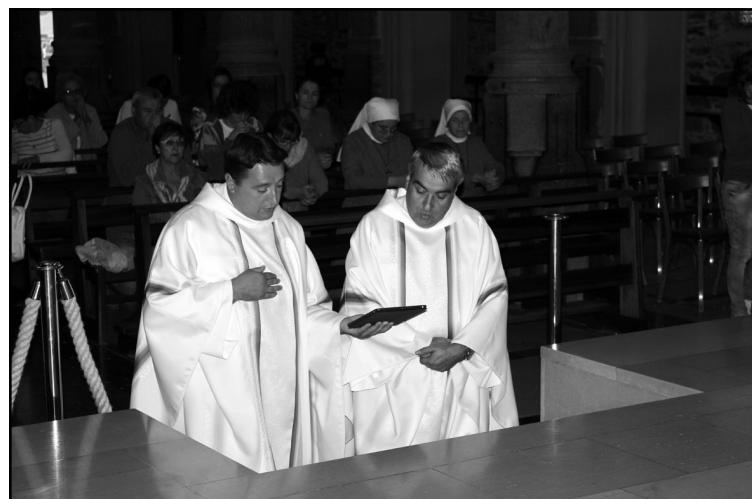
На 1 май 1852 г. епископът на Гренобъл Филибер де Брюар при завършване на строежа на базиликата основава Конгрегацията на мисионерите на Пресветата Дева от Ла Салет. Основаването окончателно привършва на 25 май същата година, а строителните работи приключват напълно в 1865 г. На 20 август 1879 г. папа Лъв XIII възлага храма в базилика. Мисията на конгрегацията е апостолска дейност и проповеди. Мисионерската общност скоро е официално призната с декрет от Рим в 1879 г. Тя се разпространява и в други страни - Белгия, Швейцария, Канада, САЩ. В нея влизат монахини, но има и отдел за цивилни лица - миряни. Днес общността на мисионерите наброява приблизително 900 членове в 23 страни. Обществото на сестрите на Девата от Ла Салет съществува от 1872 г. и днес има 150 сестри в различни държави.

Как протича по-нататък животът на Мелани и Максимин? Мелани желае да постъпи в религиозна общност и прави нееднократно опити да осъществи това, но не е приета. Обяснено е, че поради чудото, случило се с нея, тя от кокетство и тщеславие, а не от силно религиозно чувство иска да живее в манастир. Тя

обикаля години наред Англия, Франция и Италия, отива още веднъж в Ла Салет, но там вече всичко е променено и не се усеща тръпката на случилото се преди години. В 1902 г. на 71-годишна възраст Мелани умира в Алтамура до Бари в Южна Италия.

Максимин напуска баща си, братята и мащехата си три години след преживяното чудо. Отива при свещеника от Арс, за да си изясни какво да прави със себе си в бъдеще. Максимин се оказва неспокойна и неуравновесена личност. Най-напред постъпва в семинария, но скоро я напуска, работи в хоспис, напуска и него, известно време следва медицина,

с две пететажни кули - камбанарии, симетрично разположени от двете страни на главния портал. Базиликата е трикорабна - с един централен и два странични, по-малки кораба, до които има странични коридори. Някой може би ще счита, че това са също кораби, но при по- внимателно вглеждане става ясно, че това са по-скоро деамбулатории¹. Те са отделени от страничните кораби с галерия с аркада, на която втория пояс - горе, е с аркирани клерестории² прозорци, за да осветяват помещението. Те са единични, с витраж. В абсидната конха³ на презвитериума⁴ е изобразен Христос-Пантократор, допояс-

новение, се опровергава напълно. Витражите на трите прозорци в олтарната апсида, както и на останалите прозореца в храма действат като светлинни акценти в цялостната композиция на интериора.

Органът в черквата е от 1880 г. Произведен е във фирма „Гауерс“ в Лувен. Реставриран е в 1983 г., има 4 мануала с 56 клавиша, педал с 30 клавиша, 36 регистъра, от които 10 нови. Има и испански тромpetи⁵.

Най-вълнуващи според мен са скулптурните групи навън, на площада пред храма. На мястото, където се е явила Де-

войната, се оправдигава напълно. Витражите на трите прозорци в олтарната апсида, както и на останалите прозореца в храма действат като светлинни акценти в цялостната композиция на интериора. Органът в черквата е от 1880 г. Произведен е във фирма „Гауерс“ в Лувен. Реставриран е в 1983 г., има 4 мануала с 56 клавиша, педал с 30 клавиша, 36 регистъра, от които 10 нови. Има и испански тромpetи⁵.

Най-вълнуващи според мен са скулптурните групи навън, на площада пред храма. На мястото, където се е явила Де-

войната, се оправдигава напълно. Витражите на трите прозорци в олтарната апсида, както и на останалите прозореца в храма действат като светлинни акценти в цялостната композиция на интериора.

Кръстният път, който молихме, опасва един от хълмовете на Алпите в близост до хотела. Един планински, селски кръстен път, спиранията - отбелязани с дървени кръстове със стрехи, различен бе от този около статутите на площа.

Наоколо планински цветя, летящи насекоми, а ниско долу - къщичките на едно село, вероятно Ла Салет. То, скрито в гънките на планината, дремеше в очакване на здравча. Като че ли вървът отнасяше молитвите ни нагоре в синьото небе. Усещах се, като че се сливах с творението. Ръката на Твореца беше издигната и нагъната тези хълмове, простиращи се като надиплен килим със свежа зелена трева и разпръснати красиви дребни цветя наоколо. Всичко това ме радваше. Грижите и проблемите оставаха на заден план, някъде там, в душната и пренаселена София, а тук - само радост и неизказаната свобода на духа, който копнееше за молитва.

Майя ХИЛДЕГАРД
(Следва)

Бележки:

1. Деамбулаторий - страничен коридор в черквите, който често минава зад главния олтар или зад страничните олтари - напр. Прага - „Св. Вит“.

2. Клересторни прозорци - най-горните прозорци, които осветяват вътрешното пространство в черква.

3. Абсидна конха - горната част на заоблената вътрешна стена на олтарната апсида, в която често се изобразява допоясно Христос или Богородица.

4. Презвитериум - вътрешното абсидно пространство, където е главният олтар.

5. Испански тромpetи - органът има два основни вида тръби - лабиални и езичкови. Испанските тромpetи са група от издадени напред хоризонтално езичкови тръби, появили се плахо в Испания в 15 век със специфичен тембръ. В 17 в. се разпространяват широко, а в Германия до 1939 г. испански тромpetи има са в катедралния орган във Фрауненбург и в Мариенкирхе в Данциг (дн. Гданск - Полша).

I. Тъжната Дева Мария от планината

работи в аптека, после е волонтиер в папската гвардия, след това става търговец на ликъор и никъде не се задържа трайно. В Париж намира покровител, който му изплаща дълговете. После се връща в Корб, отново посещава Ла Салет и умира в 1875 г. на 39 години.

Как изглежда сега Ла Салет? Как е запечатан там споменът от чудото и създадено всичко, което да помога за неспирното поклонение и молитви на свято място?

Създаден е комплекс с храма и жилищните постройки около него - хотел и манастир. Можем да си представим как, ако погледнем от самолет мястото - целият комплекс е като брошка, разположена между алпийските склонове. Те сякаш я държат в прегръдката си, а пътят към гробището е като дълга бяла лента, която държи здраво вързана сивочервенкавата брошка за съединение хълм.

Най-важната и висока част от този комплекс е черквата. Тя е базилика и е построена насърочно след случилото се там чудо - между 1852 и 1865 година. Стилът ѝ е неоромански

но. Грубоватите му черти и силни разперени ръце ни внушиват страхопочитание, трепет, надежда и увереност в мощта му. Червеният кръст на бузата му напомня за кръстните му страдания, кафявата гама на фреската - благото и любовта на Бог към хората, а жълтото в ореола му - тържеството на възкресението му.

Таванната фреска на апсидалата ни представя символите на четиримата евангелисти - бик, орел, лъв и човек. Полукръглият свод на главния кораб е поддържан от колонада във византийски стил. Колоните имат изящно изработени капители от светъл камък, които контрастират на цвета на колоните. Във високия пояс на централния кораб има полукръгли отвори с колони. Съпоставянето на долните колони, арките към деамбулаториите и отворите във високия пояс на главния кораб оформят ритъма на цялото пространство. Зрителят добива впечатление за движение, при което кулминациите е във фреската на главния олтар. Така твърдението, че черкви без обилни фрески са скучни и лишени от вдъх-

нат. Скулптурна композиция на фигури в естествен ръст представя събитието. На известно разстояние пред приседналата на камък плачеща Мария я виждаме вече изпразнена, още със сълзи в очите, а пред нея двете деца. Отстрани на тази група през стъкло се вижда изворът, който внезапно се появява след срещата й с децата. Отстрани е изградена чешма, в която водата от извора е каптирана, за да може да се налива. Наоколо е направен кръстен път. Малко по-нагоре е представена раздялата на Мария с децата - те се отдалечават от нея, махайки й. Дева Мария е между цветя, а на перваза, с който се огражда скулптурната група, се поставят светещи червени фенерчета, които се купуват от черквата. На това място обикновено групите спират за молитва.

Посетителите на Ла Салет не бива да забравят и гробището, намиращо се на стотина метра по-горе от мястото на явяването. Отдалеч виждаме малък бял параклис, а до него - гробища. Параклисът е от 1857 г., най-напред предвиден за богослужения през всички

10 долара

Един професор, започвайки лекцията си, попитал студентите някой иска ли 10 долара. Естествено много ръце се вдигнали нагоре. Тогава той извадил една банкнота и я смачкал в ръцете си. Пак попитал: иска ли някой тази банкнота. Отново имало много желаещи.

Преподавателят хвърлил банкнотата на пода и започнал да я тъпче с крака. И пак попитал: иска ли някой тези 10 долара. Още имало желаещи студенти.

Тогава професорът казал:

- Банкнотата, въпреки че е мърсна, не е загубила стойността си и затова има още желещи да я придобият!

Достойността на нашия живот не губи никога стойността си! Вярата, която изграждаме у нас, не губи стойността си, ако е искрена! Има три неща, които не губят стойността си: ВЯРА, НАДЕЖДА и ЛЮБОВ!

„А сега остават тия три: вяра, надежда, любов, но по-голяма от тях е любовта.“ Първо послание на свети Павел до коринтиани (13, 13).

„Хората не са мързеливи. Те просто имат слаби цели - цели, които не ги вдъхновяват.“

Тони Робинс

Първото цвете

В едно село имало обичай - който намерел първото цвете след зимата, придобивал големо щастие. Веднъж едно момиче намерило първото цвете. То известило близките, а те - всички в селото. Но когато отишли на мястото, се оказало, че цветето е в една пропаст. Тогава един от селяните предложил на момичето да го държи, докато то откъсне цветето. Вместо да се зарадва, момичето се разрева. Всички се опитвали да го успокоят, но то не преставало да плаче... След известно време се появил бащата на момичето. Тогава то се успокоило и казало: „Ще откъсна цветето, ако ме държи баща ми!“

На кого се доверяваме? От къде идват щастиято и късметът? Много неща зависят от нашето доверие! Търси доверие не само там, където не си го изгубил, а отвори сърцето за всички!

„На този свят няма нито щастие, нито нещастие, има само сравняване между едно състояние и друго. Нищо повече. Само който е изпитал безграница злочестина, може да изпита безгранично щастие. Човек трябва да е покелал да умре, за да разбере колко хубав е животът.“

Александър Дюма-баша

„Когато се раждаш, ти плачеш, а светът се радва. Живей своя живот така, че когато умреш, светът да плаче, а ти да се радваш.“

Индийска поговорка

Операция на сърцето

Преди операция на сърцето медицинска сестра обяснява на пациента как ще изглеждат процедурите, свързани с операцията. Сестрата го успокоява, че по време на операцията, когато пациентът няма да може да отваря очи, тя ще го държи за ръка, докато всичко съврши!

Колко е важно да знаем, че има някой, който няма да ни забрави, на когото можем да разчитаме! Понякога сме като малки деца, които обичат да ги държат за ръка! Може би се нуждаем от операция на сърцето - да бъде отворено и извадено, за да може да се подари на всички!

„Денят завършва със за-лез, нощта - с изгрев. Ра-достта завършва със скръб, а скръбта - с радост.“

Индийска пословица

„Визията ти ще се проясни, когато се вгледаш в сърцето си. Който гледа навън - сънува... Който се вглежда навътре, се пробужда.“

Карл Густав Юнг

Отец Михал ШЛАХЦЯК, ОВ

Из „Чуто

и предадено пататък“

Богослов и философ

Свети Дионисий

(Продължава от бр. 10)

Всяка по-висока същност просветлява по-нискостоящата до нея, при това винаги се спазва йерархията, носеща ред и красота.

Не е възможно според автора да се прескачат йерархични степени, нито пък по-нискостоящите същности да получават просветление направо от Бог.

Друго съчинение на средновековния богослов е „За църковната йерархия“. Тази творба се явява като продължение на не бесната йерархия. В седем глави тук се обсъжда църковната йерархия, а също тайнствата кръщене, причастие, миропомазание.

В „За имената божии“ Дионисий тълкува имената на Бог, срещани в Писанието. В 13 глави той подробно разглежда едността на Бог, заложена в имената за цялата Троица, и единствата божественост, определяна като свърхблаго, свърхъмъдро, свърхбожествено и т. н. Светецът прави разлика в понятията „благ“ - като общо провидение на Бог, и „бътие“, „живот“ „мъдрост“ и др., означаващи само определени страни на божественото. Защото „живот“ се отнася само до извесеността на Бог относно живите същества, „мъдрост“ - извесеността над разумните, и т. н. Тези понятия не са нещо различно в Бог, а обясняват само определени Негови страни. Думата „благ“ обаче представя Бог в общото му провидение.

11

ИСТИНА
VERITAS

Брой 11 (1504)
ноември 2015 г.

ЧАСТ ТРЕТА Животът в Христос

Раздел първи Призванието на човека:

Живот в Духа

Първа глава

Достойнството на човешката личност

Член 7

Добродетелите

Любовта

1822 Любовта е богословска добродетел, с която ние обичаме Бог над всичко заради Него Самия и близния като себе си от любов към Бог.

1823 От любовта Иисус направи нова заповед (Вж. Иоан. 13, 34). Като възлюби своите, „Той ги възлюби докрай“ (Иоан. 13, 1). Той проявява любовта, която получава от Отца. Обичайки се един друг, апостолите подражават на любовта на Иисус, която получават в себе си. Ето защо Иисус казва: „Както Отец възлюби Мене и Аз възлюбих вас; пребъдете в Моята любов“ (Иоан. 15, 9) и още: „Тази е Моята заповед: да любите един друго, както Аз ви възлюбих“ (Иоан. 15, 12).

1824 Глод на Духа и пълнота на закона, любовта пази Божиите и Христовите заповеди: „Пребъдете в Моята любов. Ако спазите Моите заповеди, ще пребъдете в любовта Ми“ (Иоан. 15, 9-10) (Вж. Мат. 22, 40; Рим. 13, 8-10).

1825 Христос умря от любов към нас тогава, когато ние бяхме още врагове (Рим. 5, 10). Господ иска да обичаме като Него и враговете си (Вж. Мат. 5, 44), да станем близки с най-чуждите (Вж. Лук. 10, 27-37), да обичаме децата (Вж. Марк. 9, 37) и бедните както самия Него (Вж. Мат. 25, 40, 45).

Апостол Павел е направил едно несравнено описание на любовта: „Любовта е дълготърпелива, пълна с благост, любовта не завижда, любовта се не превъзнася, не се гордеет, не безчинствува, не дири своето, не се сърди, зло не мисли, на неправдата се не радва, а се радва на истина. Всичко извинява, на всичко вярва, на всичко се надява, всичко претърпява“ (1 Кор. 13, 4-7).

1826 „Щом любов нямам, казва още апостолът, нищо не съм ... И всичко което е привилегия, служене, дори добродетел... „Щом любов нямам, нищо ме не ползува“ (Вж. 1 Кор. 13, 1-3). Любовта е върховна добродетел. Тя е първата от богословските добродетели: „Остават тия три: вяра, надежда и любов. Но по-голяма от тях е любовта“ (1 Кор. 13, 13).

1827 Упражняването на всички добродетели се движки и вдъхновява от любовта. Тя е „връзка на съвършенството“ (Кол. 3, 14). Тя е образецът на добродетелите; тя ги съгласува и подрежда помежду им; тя е начало и край в тяхната християнска практика. Любовта утвърждава и пречиства човешката ни способност да обичаме, издигайки я до съвърхестественото съвършенство на Божествената любов.

1828 Практикуването на моралния живот, одухотворен от любовта, дарява християнина с духовната свобода на Божие чедо. Християнинът не застава вече пред Бог като роб в робски страхи, нито като наемник, търсещ отплата, но като син, който отговаря на любовта на „Този, Който „по-напред ни възлюби“ (1 Иоан. 4, 19):

„Или се отвръщаме от злото поради страх от наказание и тогава сме в положението на роби, или целим да получим награда и приличаме на наемници. Или [се подчиняваме] единствено за самото добро и любовта на Онзи, Който заповядва, да Го слушаме (...) и тогава ние сме в положението на синове“ (SANCTUS BASILIUS MAGNUS, Regulae fusius tractatae, prol. 3: PG 31, 896).

1829 Любовта носи радост, мир и милосърдие; тя изисква великолудие и братско наставление; тя е благоволие; поражда взаимност, тя е безкористна и свободолюбива; тя е приятелство и общение:

„Венец на всичките ни дела е любовта. Там е целта. За да я придобием, ние все тичаме и тичаме към нея, веднъж достигнали я, ние ще си починем в нея“ (SANCTUS AUGUSTINUS, In epistolam Ioannis ad Parthos tractatus, 10, 4: PL 35, 2056-2057).

II. Даровете и плодовете на Светия Дух

1830 Моралният живот на християните се подкрепя от даровете на Светия Дух. Тези постоянни благоразположения правят човека послушен, за да следва внушенията на Светия Дух.

1831 Седемте дара на Светия Дух са: мъдрост, ум, благоразумие, сила, знание, благочестие и страх Божи. В цялата си пълнота те принадлежат на Христос - Сина Давидов (Вж. Ис. 11, 1-2). Те допълват и довеждат до съвършенство на добродетелите на тези, които ги приемат. Те правят вярващите послушни, за да приемат с готовност божествените вдъхновения. „Твоят благ Дух да ме води в земята на правдата“ (Пс. 142, 10).

Всички, водени от Духа Божий са синове Божии ... Ако пък сме чеда, ние сме и наследници: наследници Божии, а сънаследници на Христа“ (Рим. 8, 14-17).

Из „Катехизис на Католическата църква“

Бележки:
7. Дюби, Ж. Времето на катедралите, София, 2004.

Майя ХИЛДЕГАРД

Бележки:
7. Дюби, Ж. Времето на катедралите, София, 2004.

Хейки Хутунен е новият генерален секретар на КЕЦ

Хейки Хутунен от Финландската православна църква е новият генерален секретар на Конференцията на европейските Църкви (КЕЦ), обединяваща и координираща 114 Църкви от различни християнски традиции, присъстващи в Европа. Новината бе дадена в комюнике, разпространено от КЕЦ.

Хутунен е с богат икуменичен опит. В младежките си години членува в Международното младежко православно движение „Syntesimos“ и участва активно в работата на Световния съвет на Църквите.

Своите поздрави и пожелания към новия генерален секретар изпрати пръв председателят на КЕЦ, преподобният

Кристофър Хил от Англиканска църква. „Щастлив съм от избирането на Хейки Хутунен. Неговото назначаване е в момент, в който цяла Европа и не само Европейският съюз живее в много деликатно политическо и социално равновесие и в определен смисъл в опасност. Той ще има важна роля в подпомагането на КЕЦ да бъде строител на мостове в този континент, която е и традиционната роля на Конференцията на европейските Църкви“, пише преподобният Хил, който изразява и благодарността си към вече бившия генерален секретар на конференцията преподобния Ги Лиагр.

„Ако любим един другого, Бог пребъдва в нас, и любовта му е съвършена у нас“ (1 Ин. 4, 12)

Библейските четива за тази неделя, изглежда, са избрани провиденциално за събитието, което Църквата преживява, а именно редовната асамблея на Синода на епископите по темата за семейството, който се открива с тази евхаристична служба.

Те са фокусирани върху три теми: драмата на самотата, любовта между мъжа и жената, семейството.

Самотата

Адам - както четем в първото четиво (Бт. 2, 18-24) - живее в рая, дава имената на другите творения, упражнявайки власт, която показва неговото безспорно и несравнимо превъзходство, но въпреки това той е самoten, защото „за человека не се намери помощник, нему подобен“ (Бт. 2, 20) и преживява самотата.

Самотата - драмата, която все още измъчва много мъже и жени. Мисля за възрастните, изоставени от своите близки и дори от собствените си деца; за вдовците и вдовиците; за многото мъже и жени, изоставени от съпругите си и от съпрузите си; за многото хора, които действително се чувстват самотни, неразбрани и неизслушани; за мигрантите и бежанците, бягащи от войни и преследвания; както и за многото млади жертви на културата на консуматорството, на „употреби и изхвърли“, на културата на отпадъците.

Днес се живее парадоксът на един глобализиран свят, където виждаме толкова много луксозни жилища и не-бъстъргачи, но по-малко топлината на дома и семейството; много амбициозни проекти, но малко време, за да се живее това, което е постигнато; много изискани начини за забавление, но все по-голяма и по-голяма дупка в сърцето; много удоволствия, но малко любов; много свобода, но ограничена автономия... Все повече се увеличават хората, които се чувстват сами, но също и тези, които се затварят в egoизма, в меланхолията, в разрушителното насилие и в робството на удоволствието и на бога на парите.

Днес преживяваме в известен смисъл същото като Адам - толкова много власт, придружена от толкова много самота и уязвимост. И семейството е живият пример. Все по-малък ангажимент за стабилна и плодотворна любов - при здраве и болест, при благство и бедност, в добри и лоши времена. Трайната, вярната, съвестната, стабилната, плодоносната любов е

все повече подигравана и изглежда като че е нещо от древността. Видно е, че по-напредналите общества са именно тези, които имат най-нисък процент на раждаемост и по-висок процент на аборт, разводи, самоубийства и замърсяване на околната и социалната среда.

Любовта между мъжа и жената

Още в първото четиво четем, че същето на Бог се натъжава, като вижда самотата на Адам, и казва: „Не е добро за человека да бъде сам; да му сътворим помощник, нему подобен“ (Бт. 2, 18). Тези думи показват, че нищо не прави весело сърцето на человека като сърце, което прилича на неговото, което му съответства, което го обича и което го изважда от самотата и не го кара да се чувства сам. Показват, че Бог не е създал человека да живее вътре или да бъде сам, а за щастие, да сподели своя път с друг човек, който му е допълващ; да живее опита на прекрасното изживяване любов, т.е. да обича и да бъде обичан; и да види своята любов плодотворна чрез децата, тъй както казва и обявеният днес псалм (срв. Пс. 127/128).

Това е Божията мечта за любимото му творение - да я види осъществена в съюз на любов между мъж и жена; щастливи в общия път, плодоносни във взаимното отдаване. Това е същинският модел, който Иисус в днешното Евангелие обобщава със следните думи: „В начало на създането Бог ги сътвори мъж и жена. Затова ще остави човек баща си и майка си и ще се прилепи до жена си и ще бъдат двамата една път; тъй че те вече не са двама, а една път“ (Мк. 10, 6-8; вж. Бт. 1, 27; 2, 24).

Иисус пред риторичния въпрос, който му е поставен вероятно като капан, за да Го направи да стане изведнъж противен на тълпата, която Го следва и която практикува развода като установена и нематериална реалност, отговаря откровено и неочаквано: води всичко към началото, началото на творението, за да ни научи, че Бог благославя човешката любов. Той е този, който съединява сърцата на един мъж и на една жена, които се обичат един друг, и ги обединява в единство и неразрывност. Това означава, че целта на брачния живот е не само да живеят заедно завинаги, но да се обичат завинаги! Така Иисус възстановява първоначалния и произходен ред.

Американски епископ издаде задължителни правила за достъп до тайнствата в поверения му диоцез

Докато папа Франциск и синодалните отци от цял свят обсъждат темите за брака и семейството в Католическата църква, архиепископът на Нюарк, Ню Джърси, Джон Майърс издаде указание до всички свои свещеници да отказват достъп до Светото причастие на католици, които подкрепят т. нар. гей бракове или одобряват бракове, които са невалидни от гледна точка на Църквата.

В документ от две страници архиепископът нареджа на всички енорийски свещеници и католически институции в поверения му диоцез да не приемат хора или организации, които не са съгласни с учението на Църквата. Монс. Майърс пише, че католиците, „а по-особено служителите, както и останалите, които представляват Църквата, не трябва да участват или да присъстват на религиозни или други събития, чиято цел е настъпване или подкрепа на хора, отхвърлящи или игнориращи учението на Църквата и каноничното право“.

Писмото на архиепископа носи заглавие „Принципи за помощ при опазване и защита на вярата в разгара на все по-нарастващата секуларна култура“. То е с дата 22 септември

2015 г. и е изпратено до свещениците от диоцеза тази седмица. В документа монс. Майърс пише още: „Църквата ще продължи да се грижи и да приветства с добре дошли своите членове и ги приканва да участват в нейния живот, доколкото личното им положение им позволява честно да го правят.“ И продължава: „За да могат да получават Светото причастие и другите тайнства, католиците трябва да са в положение на брак, който е признат за валиден от Църквата. Некатолиците, както и католици, които публично отхвърлят учението на Църквата или църковната дисциплина било то чрез публични изявления, било то чрез присъединяване или подкрепа за организации (които го правят), нямат право на достъп до тайнствата.“

Монс. Майърс издава тези задължителни за изпълнение насоки само година преди навършване на пределната възраст от 75 години, когато ще трябва да се оттегли съгласно Кодекса на каноничното право.

Диоцезът наброява около 1.4 miliona вярващи.

По www.catholic-news.bg

Семейството

„И тъй, което Бог е съчетал, човек да не разльча“ (Мк. 10, 9). Това е призив към вярващите да преодолеят всички форми на индивидуализъм и привидност, които крият дребен егоизъм и се страхуват да се придържат към автентичния смисъл на двойката и на човешката сексуалност в Божия план.

В действителност само в светлината на безпределната щедрост от пасхалната любов на Иисус може да се разбере лудостта на щедростта на уникалната съпружеска любов дори до смърт.

За Бог бракът не е юношеска утопия, а стремление, без което Неговото творение ще бъде обречено на самота! Всъщност страхът да се присъединим към този проект парализира човешкото сърце.

Парадоксално е, че дори днешният човек, който често осмива този Божий план, остава привлечен и очарован от всяка истинска любов, от всяка здрава любов, от всяка плодотворна любов, от всяка вярна и вечна любов. Виждаме го да върви след временни страсти, но мечтае за истинската любов; търчи след пълтските удоволствия, но желае цялостно отдаване.

Всъщност „сега, когато напълно вкусихме обещанията за неограничена свобода, започваме да разбираме отново израза „тъгата на този свят“. Забранените удоволствия загубиха своята привлекателност веднага щом престанаха да бъдат забранени. Дори да са доведени до крайност и да са за неопределен срок, те стават скучни, защото са ограничени неща, а ние вместо това имаме жажда за безкрайното“ (Joseph Ratzinger, Auf Christus schauen. Einübung in Glaube, Hoffnung, Liebe, Freiburg 1989, p. 73).

В този труден социален и брачен контекст Църквата е призвана да живее своята мисия във вярност, истина и милосърдие. Да живее своята мисия във вярност към своя Учител като глас, който вика в пустинята, за да защити вярната любов и да настърчи много семейства, които живеят брака си, като място, в което се проявява Божествената любов; да защити светостта на живота, на всеки живот; да защити единството и неразривността на брачната връзка - като знак за Божията благодат и на способността на човека да обича сериозно.

Църквата е призвана да живее своята мисия в истината, която не се променя в зависимост от преминаващите мени или от преобладаващите мнени.

Истина, която предпазва хората и човечеството от изкушенията на самоопределянето и от трансформирането на плодотворната любов в стерилен егоизъм, единение единствено с временни връзки. „Без истина любовта изпада в сантименталност - става празна черупка, за да бъде запълнена с каквото и да е. (Caritas in veritate, 3).

И Църквата е призвана да живее своята мисия в любов, която не сочи с пръст, за да съди другите, но вярна на своята същност като майка се чувства задължена да търси и лекува ранените двойки с елея на приемането и милосърдието; призвана е да бъде „полева болница“ - с отворени врати да приема всеки, който хлопа, просейки помощ и подкрепа; и още повече - да прескочи собствената си ограда към другите с истинска любов и да върви с раненото човечество, за да го включи и доведе до източника на спасение.

Църква, която учи и защищава основните ценности, без да забравя, че „съботата е направена за човека, а не човек за съботата“ (Мк. 2, 27); и че Иисус също казва: „Здравите нямат нужда от лекар, а болните. Не съм дошъл да призовава праведници, а грешници към покаяние“ (Мк. 2, 17). Църква, която възпитава към автентична любов, способна да изведе от самотата, без да забравя мисията си на добър самарянин за раненото човечество.

Спомням си свети Йоан-Павел II, когато казваше: „Грешката и злото винаги трябва да бъдат осъждани и да се воюва срещу тях; но човекът, който пада или който греши, трябва да бъде разбран и обичан... Ние трябва да обичаме нашето време и да помогнем на човека от нашето време“ (Беседа към италианската „Католическа дейност“, 30 декември 1978 г.). И Църквата трябва да го търси, да го приеме и да го придружи, защото една Църква със затворени врати предава самата себе си и своята мисия и вместо да бъде мост, се превръща в бариера: „Зашто както освещаващи, тъй и освещавани, всички са от Едного; затова Той се не срамува да ги нарича братя“ (Евр. 2, 11).

В този дух ние молим Господ да ни придружава в синода и да направи Своята Църква чрез застъпничество на Света Богородица и свети Йоан-Павел II, нейния целомъдрен съпруг.

Проповед на папа Франциск на 4 октомври по време на литургията в бализиката „Свети Петър“